

Muzaffer İzgü

ÖKKEŞ KURT AVINDA

2

ÖZYÜREK

muzaffer izgü

ÖKKEŞ KURT AVINDA

- ÖKKEŞ LUNAPARKTA
- ÖKKEŞ KURT AVINDA
- ÖKKEŞ BALIK AVINDA
- ÖKKEŞ KAPICI
- ÖKKEŞ İŞPORTACI
- ÖKKEŞ BAHÇIVAN
- ÖKKEŞ OTOPARKTA
- ÖKKEŞ MAÇTA
- ÖKKEŞ DOLMUŞÇU
- ÖKKEŞ DENİZDE

ISBN 975-476-055-1

9 789754 760552

Molla Fenari Sokak No: 2
Cemalaleđlu - İstanbul
Tlf.: (212) 513 64 17 - 524 85 63
Faks: (212) 520 22 85
www.ozgurekyaylnevi.com

Muzaffer İzgü

Ökkeş Kurt Avında

Ökkeş Serisi: 2

ISBN: 978-975-476-055-1

Sertifika No: 12459

© Özyürek Yayıncılık Tic. Ltd. Şti.

İstanbul, 2014

Kapak: Süleyman Özkonuk

İç resimler: Bora Özen

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Çiftelhavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi

No: 8 Topkapı/İstanbul Tlf: (212) 501 97 57

Sertifika No: 12088

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
Özyürek Yayıncılık Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

ÖZYÜREK YAYINEVİ

Molla Fenari sokak No: 26 Cağaloğlu/İSTANBUL

Tel: (212) 513 64 17 Faks: (212) 520 22 85

www.ozyurekyayinevi.com

Muzaffer İzgü
ÖKKEŞ KURT AVINDA

ÖZYÜREK YAYINEVİ

MUZAFFER İZGÜ

Muzaffer İzgü, 29 Ekim 1933 günü Adana'da doğdu. Yoksul bir çocukluk geçirdi. Çeşitli işlerde çalışarak eğitimine devam edebildi. Yoksul çocukluk günlerini, sinemaya da uyarlanan "Zıkkımın Kökü" adlı kitabında anlattı. Diyarbakır İlköğretmen Okulu'nu bitirdi ve 1979'da kendi isteğiyle emekli oluncaya kadar Türkçe öğretmenliği yaptı. Emekli olduktan sonra İzmir'e yerleşti ve yalnızca yazılarıyla ilgilendi.

İlk mizah yazıları Akbaba dergisinde yayımlandı. Özel tiyatrolarda, radyolarda yayımlanan oyunları ve skeçleriyle ün yaptı. İlk romanı, "Gecekondu" adlı eserdir. Toplumun aksayan yönlerini mizah öğelerinden de yararlanarak okurlarının ilgisine sundu. Bazı eserleri televizyona uyarlandı. Adı, İzmir'in Alsancak semtinde bir sokağa verilmiştir.

Ödülleri

- 1977 Nasrettin Hoca Gülmece Öykü Yarışması Üçüncülük Ödülü (*Hıdır Baba*)
- 1977 Akşehir Ulusal Gülmece Öyküsü Yarışması Üçüncülük Ödülü
- 1977 Milliyet Sanat Dergisi Gülmece Öykü Yarışması İkincilik Ödülü (*Anayasa, Hangi Anayasa*)
- 1978 Türk Dil Kurumu Öykü Ödülü (*Donumdaki Para*)
- 1980 Bulgaristan Altın Kirpi Ödülü (*Dayak Birincisi*)

Tanıyorsunuz değil mi Ökkeş'i? O, saf bir köylü çocuğudur, siz yaşlardadır. Çok ufakken annesini yitirmiş, babası ve babaannesiyile bir arada yaşamaktadır. Ökkeş söz dinler, ama yaptığı her işi de eline yüzüne bulaştırır. Aynı zamanda çok iyi kalplidir, herkese iyilik etmeyi sever. Ama tek kusuru vardır Ökkeş'in, birazcık saftır...

Ökkeş'i bir gün babası yanına çağırdı:

"Oğul, görüyorsun ben hastayım!.." dedi.

"Görüyorum buba görüyom. Davıl gibi öksürüyon, zurna gibi ötüyon, tef gibi hapşırıyon."

"Dur, sözümü kesme oğul!"

"Çakımı yitirdim be buba!"

"Hey Allahım!"

"Kesme dedin de, aklıma geliverdi. Şimdi yaz geldi miydi, bir de karpuzlar çıktı mıydı, ben ne ederim çakısız? Hadi şimdilik karpuz bitti... Sonra buba, sonra ne olacak?"

"Hey Allahım!"

"Deyim buba deyim, içimde kalmasın. Şapkamı da yitirdim."

"Kendini yitirmedin mi a oğul?"

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Yitirdim buba, bi keresinde kendimi yitirdim, de-
reye düştüm, kafamı küt! bi daşa vurдум. İşte o za-
man kendimi yitirmişim. Sonra oradan İramazan Em-
mi geçiyordu, geldi bi tokat çekti suratıma:

"Ökkeş!" dedi.

"Ökkeş öldü ki," dedim. Bi tokat daha çekti.

"Ökkeş öldü ki, yanıt veremez," dedim.

"Sen kimsin öyleyse?" dedi.

"Emmim emmim söyle ben kimim?" dedim.

Sonra, tuttu beni bi güzel çığnadı:

"Aklın başına geldi mi şimdi?" dedi.

"Aklım başıma gelmedi, ama başım aklıma geldi."

Babası:

"Bitti mi Ökkeş?" diye sordu.

"Bitti buba, içinde son kalanı da ben yedim."

"Nedir o?"

"Bekmez buba. Dibi de bi datlıymış ki..."

"Hey Allahım, oğlum ben sana sözün bitti mi di-
yorum."

"Bitmedi buba. Bekmezin dibini anlatacaktım.
Buba, sahi bekmezin dibi niye çok datlı oluyor?"

"Oğlum zaten bekmez datlı olur."

"Olmaz buba, acısı da var."

"Ah bu oğlan, bu yaşta ihtiyarlatacak beni, hiç acı
bekmez olur mu?"

"Olur buba... Hasan dayımgil yapmışlardı. Ben bi
keresinde onlara gitmişim, katmışlar tepsilerin içine,
koymuşlar güneşe, şöyle bi kaşık alayım dedim, ağ-
zım yüzüm bizim çerçinin heybesine döndü. Bi acı,

bi acı ki, sorma..."

Babası kızdı Ökkeş'e:

"Senin o yediğin bekmezdi ha," diye bağırdı.

"Bekmezdi buba, rengi bekmezin renginde, tavi bekmezin tavındaydı."

"A oğlum, a Ökkeşim, o senin yediğin bekmez değil, biber suyuymuş."

"Hiç biberin suyu olur mu buba?"

"Hey Allahım, oğlum o salçalık bibermiş, sen onu yemişsin."

"Yok buba, bekmezin çok datlısını yiyemeyenler, ondan biraz katarlarmış içine az datlı bekmez olurmuş... Ben yaptım ki... Aldım ordan bir kaşık, kattım bizim bekmezin içine."

"Sen deli edersin insanı! Hiç pekmezin içine biber salçası katılır mı a oğlum? Duyan ne der sonra?"

"Dedim buba, Sefer dayıma dedim, o da sınadı, çok güzel oluyormuş," dedi.

"Sefer dayın da senin gibi... Neyse, şimdi sen beni iyi dinle. Bak, görüyorsun hastayım, bugün kasabaya gidemeyeceğim. Benim yerime sen gideceksin. Oradan bir şeyler alıp geleceksin."

"Giderim buba!"

"Ortalık diz boyu kar. Kurtla karşılaşmandan korkarım."

"Demek Recep Emmi kasabaya indi, öyle mi?"

"Ne Recep Emmi'si?"

"Bizim Recep Emmi buba. Sen onun için Kurt Recep demiyon mu bazı kereler?"

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Hey Allahım! Oğlum, bu kurt dediğim hayvandır."

"Tavuk gibi?"

Babası alay etti Ökkeş'le:

"Yok, civciv gibi. Civcivden de küçük, serçe gibi! Oğlum kurt büyüktür, kocaman hayvandır."

"Hayvan ya, akli yoktur işte, ben ne yapar yapar kovalarım onu."

"Senden akıllıdır elbet!"

"Konuşur mu benim gibi?"

"Oğlum hayvan hiç konuşur mu?"

"Akıllı dedin ya sen!"

"Dinle, azığını hazırlasın nenen, sonra tüfeği de al!"

"Tüfeği mi?"

"Evet, tüfeği."

"İçine biraz bamyaya, biraz çamur koydun mu?"

"O da niye?"

"Kurt gelince atacağım ya..."

"Oğlum hiç tüfeğin içine bamyaya, çamur konur mu? Ben tüfeği doldurdum. Mandalını açar, tetiğine basarsın. Getir şu tüfeği, çıldıracağım."

"Buba, hem hastasın, hem de bi çıldırırsan olmaz buba... Getiriyom tüfeği."

Ökkeş, bitişik odaya geçti. Tüfek duvarda asılı duruyordu. Başladı düşünmeye:

"Sapından mı tutayım, yoksa kayışından mı?"

"Bubaaa!" diye bağırdı.

"Ne var oğlum?"

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Buba, bu tüfek bana ters ters bakıyor buba."

"Hey Allahım, oğlum bu canlı mı ki ters baksın sana?"

"Sanki, diyor ki buba, bi elini sür bana, hemen patlarım diyor."

"Hay patlayasın çocuk!"

"Yok buba, ben değil, tüfek patlayacam diyor."

"Oğlum mandalı kapalı dedik..."

"Tavuk mu içeri girdi buba? O kapının mandalı zaten bozuk."

"Tüfek tüfek!" diye bağırdı babası.

Bir zaman ses çıkmadı Ökkeş'ten. Neden sonra:

"Devam et bubaa!" diye bağırdı.

"Ne devamı?"

"Tüfek tüfek dedin ya... Tüfeğe bir şeyler demeyecek misin?"

"Oğlum tüfeğe ne denir?"

"Patlama de şuna!"

"Oğlum patlamaz, al gel!"

"Bubaa!"

"Hu..."

"Karnı şişer gibi oluyor, yoksa patlayacak mı?"

"Oğlum tüfeğin karnı olur mu?"

"Olur ya, sen içine bi şeyler doldururken ye tüfeyim ye, demiyon mu?"

"Ökkeş, bi gelirim!"

Ökkeş, tüfeğe döndü:

"Bubam, bi gelirse," dedi. "Bi gelirse yok mu, seni aldığıyla patlatır."

ÖKKEŞ KURT AVINDA

O sırada Ökkeş'in ninesi ineği sağıp gelmişti. Ökkeş'i tüfeğin yanında görünce:

"Ne o Ökkeş, ne yapacaksın o tüfeği?" dedi.

"Bubam istiyor da..."

"Götürsene..."

"Eee, patlayacam dedi ya."

"Kim?"

"Nah bu?"

"Tüfek?"

"Tüfek ya, bi patlarsam," dedi.

İçeriden Ökkeş'in babasının sesi duyuldu:

"Ana, şu tüfeği alsana bana!"

İhtiyar kadın duvardan tüfeği alırken, Ökkeş kulaklarını tıkamıştı.

"Al götür bunu babana," dedi.

"Ben tutamam ki..."

"Niye?"

"Onu ellerimle tutarsam, kulaklarımı neyle tıkayayım? Hadi ikimiz götürelim nene, sen benim kulaklarımı tıka, ben tüfeği tutayım."

"Hadi hadi, ben götüreyim."

Ninesinin arkasından Ökkeş de girdi içeriye.

"Ben olmasam çoktan patlardı bu tüfek," dedi.

"Niye?" diye sordu babası.

"Bana inat etti de ondan patlamadı."

"Gel hadi gel, yanaş!"

Ökkeş, babasının yatağının yanına yaklaştı.

"Bak," dedi babası. "Şu mandal var ya..."

"Manda!"

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Hay seni mandalar çiğnesin! Oğlum laf anlamaz mısın sen? Mandal! İşte bu mandal yukarıda olduktan sonra dünyada patlamaz."

"Aydede'de patlar."

"Ne Aydede'si?"

"Dünyada patlamaz demiyon mu buba?"

"Hey Allahım, bırak şimdi Aydede'yi. İşte bu mandalı aşağı indirirsin, sonra şu tetiğe bastın mı? Güm!"

"Ondan sonra ben de güüüüm!"

"Niye?"

"Ya içindekiler, hep bu taraftan çıkıp gidiyoruz, değişiklik olsun bu kez de şu geriden çıkıp gidelim derler de üstüme gelirlirse ya?"

"Oğlum öyle bir şeyin olması için kundağın patlaması gerek."

"Ayy, bir de bebek diye kundaklayacak mıyız bunu patlamadan önce?"

"Yavrurum bak işte kundak diye tüfeğin burasına derler. Bunun içinde saçma barut, şu bu vardır."

"Şu bu ne buba? Leblebi mi?"

"Oğlum senin leblebi dediğin şey saçma. Dinle, işte bir kurt falan gelirse eline alırsın tüfeği, şurasını omzuna dayarsın..."

"Ağaca dayasam buba?"

"Nişan alamazsın ki..."

"Ağaç alsın nişanı... Hem nişan ne ki buba, yakında köyde düğün mü var?"

"Oğlum bırakmıyorsun ki anlatayım. Omzuna dayadın mı?"

"Karnıma dayasam buba?"

"Hey Allahım, deper sonra oğlum deper."

"Yaa, ben biraz önce karnı şişiyor diyordum da bana inanmıyordun. At mı ki bu insanı deysin?"

"Attan beter deper. Sonra soluğu yerde alırsın."

"Ben havada mı alıyom ki?.."

"Hey Allahım, sen bana sabır ver. Oğlum dinlese ne beni..."

"Dinliyorum buba, dinliyorum..."

"Dayadın mı omzuna?.. İşte o zaman, gözünü şuraya uyduracan."

"Benim gözüm oraya uymaz."

"Niye?"

"Uymaz buba, uymaz. Ora büyük, benim gözüm ufak."

"Yavrurum, yani bakacaksın... Baktın mı?"

"Baktım..."

"Nereye?"

"Pencereye. Halil Emmim geçiyor, yanında da eşeği Kiroğlan var."

"Oğlum buraya bakacaksın, buraya! Bak şu var ya gez!"

"Hay yaşsa buba, canım sıkılıyordu, acık gezip geleyim."

"Ne gezmesi?"

"Sen bana gez demedin mi?"

"Oğlum bunun ismi gez..."

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Gezemez ki buba neden dersin çakılı oraya."

"Ökkeş deli edeceksin sen beni, şunun adı gez, şunun... Anladın mı?"

"Anladım buba..."

"Maşallah! İşte şunun adı da arpacık."

"Bak bu uymamış işte buba, mercimeğe benziyor orası."

"Oğlum dinle! İşte gez göz arpacık..."

"Tamam, gez göz arpacık..."

"O kadar, gez göz arpacık."

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Gez göz arpacık."

"Anladın değil mi oğlum!"

"Anladım buba, gez göz arpacık."

"Basit oğlum, çok basit."

"Gez göz arpacık. Nah bu gez, nah bu da göz."

"Oğlum göz sende."

"Göz bende?"

"Sende işte senin gözün. Şu da arpacık, şu da gez. Şimdi şu gözün var ya gözünü şuraya uyduracaksın."

"Uyduracağım."

"Aferin! Sonra gezle arpacığa bakacaksın, üçü bir araya gelince..."

"Ya bu gez gezmeye giderse?"

"Oğlum hiç gider mi? Oraya bağlı o. İşte üçü bir araya gelince tetiğe asılacaksınız."

"Eşşegin kuyruğuna asılır gibi mi?"

"Hayır, kendine doğru çekeceksin."

"Tüfeği mi?"

"Tüfeği değil, tetiği... Anladın değil mi?"

"Anladım. Göz buraya gelecek, gözümün içinde gezi göreceğim, sona arpacığı arayacağım. Arpacığı bulursam, tetiği çekip arpacının canına okuyacağım."

"Oğlum anlamadın sen gene, dayadın mı gözünü buraya, dayadın. Gördün mü arpacığı, gördün. Gez de ortada mı?"

"Acık yana kaçtı buba..."

"Oğlum nasıl kaçır, o kendiliğinden gelir ortaya. Ortada mı?"

"Ortada."

"Sıkacaksın tetiği."

"Sıktım."

"Ne öldü?"

"Ben öldüm."

"Niye?"

"Tek elimle iki kulağımı birden tıkayamam da."

"Oğlum hiç insan güm! sesinden korkar mı?"

"Çok bağıyor ya!"

"Ben barutunu az koydum içine, az bağıyor. Şimdi söyle bakalım bana, neyi öldüreceksin?"

"Unuttum ki..."

"Hey Allahım, kurdu öldüreceksin oğlum kurdu."

"Ya inat eder ölmezse?"

"Gez dedim oğlum, gez."

"Gezmeyeceğim buba."

"Hey Allahım, o gez, bu göz. Sonra arpacık dedim... Bunları iyi ayarlarsan o zaman kurt yerde."

"Buba, asker oldum ha! Asker hiçbir şeyden korkmaz, değil mi?"

"Kokmaz ya oğlum."

"Gideyim şimdi ben buba?"

"Azığını al da git!"

"Buba!"

"De oğlum."

"Hakkını helal et buba. Gidip de gelmemek var, gelip de görmemek var."

"Helal olsun oğlum."

"Buba be, kaynamış yumurta olsa yerdim ha!"

ÖKKEŞ KURT AVINDA

“Söyle nenene, kaynatıversin!”

“Bubaa!”

“De oğlum?”

“Şu kurdu bi daha anlatsana!”

“Sivri sivri dişleri vardır, boz olur rengi, sonra, seni görünce kaçır.”

“Elbette kaçacak. Ökkeş’i görünce kaçmayıp da ne yapacak? Gez göz arpacık, ardından güüüm!”

Ökkeş, ninesine iki tane yumurta haşlattı. Sonra, yufkalardan üç tane dürümleyip, arasına soğan koydu. Yumurtalarını ve yufkalarını torbasına yerleştirdikten sonra, tüfeğini omzuna astı. Ninesine bir selam çakıp, “Asker oldum nene!” dedi.

“Var git oğul,” dedi ninesi.

“Nene, kurtların hepsini öldüreceğim. Akşam sana kaç kurt getireyim?”

“A oğul sen kendin gel de yeter.”

Ökkeş, sert adımlarla köyü bir baştan bir başa geçti. Onu öyle gören çocuklar:

“Nereye Ökkeş?” diye sordular.

“Kurt vurmaya.”

“Sen mi vuracaksın kurdu?”

“Ben ya... Akşam bekleyin burada, bakın kaç tane kurtla geçeceğim buradan.”

Çocuklar gülüştüler ardından. Ökkeş kasaba yoluna çıktı. Bir türkü tutturdu. Çok sabredemedi, hemen oracığa yolun kıyısına çökerek yumurtanın birini yufkayla yedi. Azıcık gitti, yine çöktü yolun kıyısına öteki yumurtayı da yedi.

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Öf," dedi. "Susadım."

Pınara indi, bir de pınarın buz gibi suyundan içti. Sonra başladı kendi kendine söylenmeye:

"Gez, göz, arpacı... Uyduracan gözünü buraya, sonra gez, sonra göz, sonra arpacı, ardından güüm!"

Biraz durdu, kendi kendine:

"Yok, yok, biz sırayı şaşırdık," dedi. "Önce göz. Sonra? Arpacı. Değil gez... Eee buba insan bunu parmak hesabıyla öğretmez mi hiç? Bak işte şaşırdım... Gez, arpacı, göz. Göz, arpacı, gez..."

O sırada bir köylü su içmek için pınara geldi. Ökkeş'i görünce:

"Ne o Ökkeş," dedi.

Ökkeş, duymadı bile onu. Boyuna tüfeği parmaklayıp duruyor:

"Göz, arpacı, gez... Yok değil; gez, arpacı, göz," deyip duruyordu.

"Ökkeş oğlum, ne o?"

"Gez, arpacı, göz!.."

"Gezerken gözüne arpa mı kaçtı?"

"Göz, arpacı, gez!"

"Arpacı gezerken gözüne bir şey mi batmış?"

"Gez, göz, arpacı. Yok mercimekçi."

"Çorba mı, mercimek çorbası mı?"

"Uydurdun mu gözünü?"

"Nereye uydurayım?"

"Uydurdum. Sonra gez. Yok arpacı. Hah tamam, şimdi önce göz, sonra gez. Tamam, ayarlandı. Sonra arpacı. O da tamam. E, ben neyi vuracağım şimdi?"

ÖKKEŞ KURT AVINDA

Köylü tüfeğin kendisine doğru çevrildiğini görünce dar attı kendisini kocaman kayanın ardına.

“Ökkeş, ne yaptım ben sana. Kıyma bana oğlum.”

“Sonra, mandalı kaldıracaksın, hah... Daha sonra?”

Köylü başını kayanın ardından çıkardı. Ökkeş’in tüfeğin emniyet mandalını aşağıya indirdiğini görünce:

“Eyyvah,” dedi. “Ne yaptım ki ben bu oğlana? Oğlum Ökkeş, yapma oğlum!”

“Gez, göz, arpacı...”

“Oğlum acı bana, ben senin emmin sayılıyorum.”

Duymuyordu ki Ökkeş, öylesine dalmıştı:

“Tamam,” dedi. “Gez, göz, arpacı, tamam. Mandalı da kaldırdık. Şimdi çıksın bakalım! Hele çıksın o kurt.”

Bağırды sevincinden:

“Çık da göreyim seni!”

Köylü taşın ardından bağırды:

“Oğlum Ökkeş, yazıktır bana, üç çocuğum var!”

“Çık kurt çık! Çık da göreyim seni!”

“Oğlum ben su içmeye geldim yanına. Sana ne kötülüğüm dokundu ki?”

“Çık kurt çık! Gez tamam, göz tamam, arpacı tamam, tetik tamam!”

Bağırды yine:

“Demek çıkmıyorsun ha, öyleyse ben seni arar, bulur, çıkarırım ortaya. Ondan sonra da bi çektim mi tetiği, bekmezini akıtırım.”

ÖKKEŞ KURT AVINDA

Zavallı ihtiyar köylü boncuk boncuk terler dökmeye başladı. Çalının dibine iyice gizlenmeye çalıştı.

"Hey Allahım, sen beni koru Allahım," diyordu.

"Demek sen çıkmazsın ha! Gez, göz, arpacı... Mandal tetik, tüfek boom!"

"Allahım sen beni koru! Çoluğuma çocuğuma bağışla! Eyvah, bu yana doğru geliyor. Şimdi ben ne yapacağım?"

Köylü son bir ümitle:

"Ökkeş," dedi.

Ökkeş, ilk kez duydu sesi, ilk kez gördü köylüyü.

"Emmi!" dedi.

"Evet oğlum, ben senin Haydar Emmi'nim. Komşunum ya."

"Haydar Emmi, niye öyle ardını havaya dikmiş, çalının dibine yatmışsın. Yoksa tavşan mı dutuyon?"

"Söz ver Ökkeş!"

"Neye emmi?"

"Beni vurmayaacağına."

Ökkeş kahkahayı patlattı:

"Ben insan vurmam ki hiç emmi," dedi.

Köylü, korkarak çıktı oradan.

"Kaç tavşan duttun Haydar Emmi?"

"Ne tavşanı oğlum, ne tavşanı. Senden saklandım."

"Niye?"

"Bana nişan aldın. Sonra çık kurt dedin."

Ökkeş tekrar bastı kahkahayı.

ÖKKEŞ KURT AVINDA

“Ben belki kurtla karşılaşırım diye birazcık burada talim yapayım dedim.”

“Hay Allah iyiliğini versin, ödümü kopardın.”

“Bak Haydar Emmi, bu var ya, bu göz, bu da arpacı, bu da gez... Şu da var ya, tetik.”

“Höt höt höt, başka tarafa tut oğlum, başka tarafa tut. Şeytan doldurur derler.”

“Dolu ki.”

“Aman oğlum ben gideyim. Dur hemen gideyim.”

Ökkeş tekrar tüfeğini omzuna takıp kasabanın yolunu tuttu. Epey gittikten sonra yorulup tüfeği yanına koydu, kara ağacın altına uzandı. Güzel bir uyku çekti. Uyanınca kendi kendine:

“Niye yedim ki iki yumurtanın ikisini de,” dedi. “Birini yimeyip şimdi yiyecektim, ne güzel tadı çıkacaktı.”

Torbasını karıştırdı. Birazcık yufka kırığı buldu. Onu attı ağzına.

“On yumurta olsa yerdim şimdi,” dedi.

Birden kurt geldi aklına, hemen koşup tüfeğini aldı, omzuna astı. Tekrar yürümeye başladı. O sırada bir çıtırtı duydu tarlanın bir başından.

Tüfeği omzundan çıkarmak istedi, kayış boynuna dolandı.

“Yandım ki yandım,” dedi. “Kayış, aksiliğin zamanı mı? Kurt geldi yiyecek neredeyse bizi.”

Çıtırtı iyice yaklaşıyordu.

“Bubam mandal dedi, yok yok ilkin göz dedi. Gözüm nerede ki? Neredesin gözüm? Hah buradaymış.

ÖKKEŞ KURT AVINDA

Sonra, arpacı dedi, yok, gez dedi. Gezi de buldum. Hah, arpacıyı da buldum. Ya kocamansa kurt, ya vuramazsam? Nerede mandal? Aşağı mı indirilecekti bu, yukarı mı kaldırılacaktı? Ayy, yukarı da kalkmıyor ki dur bir aşağı indirelim. Tamam bu da oldu. Şimdi tetik! Neredesin tetik? Hah, onu da buldum. Şimdi sıkalım bakalım. Ama dur Ökkeş, nereye sıkacaksın, görmedin ki kurdu daha. Amanın çatırtı da iyice yaklaştı. Ay kalbim duracak. İşte sesi geliyor hah hah, diyor. Babam sesini tanımlamadı ki. İnsan bi kez de sesini tanımlar, şöyle çığırır, böyle çığırır diye. Acab beni mi gösteriyor arkadaşlarına bu kurt, hah hah orda diye? Ya hepsi birden çullanırlarsa başıma? Bak kurt, sizin yaptığınıza canavarlık derler. Erkekseniz birer birer gelin! Ayy birer birer de gelmeyin, önce biriniz gelin ben onu öldüreyim. Ondan sonra biriniz gelsin."

Ökkeş'in kalbi güm güm atarken buğdayların arasından kendi köpeği Karabaş'ın başını gördü.

Eli tetikte:

"Karabaş, cevap ver, kurt kılığına mı girdin yoksa," dedi. "Bak son kez diyorum, cevap ver, sonra çekerim tetiği. Çekerim ki, un ufak olursun."

Karabaş:

"Hav hav hav!" deyince, Ökkeş'in yüreğine soğuk sular serpildi.

"Korkuttun beni Karabaş," dedi.

Karabaş, Ökkeş'in ayaklarının dibinde dolaştı. Birden Ökkeş:

ÖKKEŞ KURT AVINDA

“Şimdi Karabaş burada olursa ben de o buradayken bir kurt haklarsam, yanında Karabaş vardı da ondan vurabildin sen kurdu derler” diye düşündü.

“Haydi Karabaş eve,” dedi. “Ben kurdu tek başıma haklayacağım.”

Karabaş gitmek istemedi, ama Ökkeş çok kızınca, kuyruğunu bacağına arasına alarak oradan uzaklaştı. O gider gitmez Ökkeş:

“Ben kurdu tek başına da haklarım,” dedi.

ÖKKEŞ KURT AVINDA

Daldı tarlanın içine. Bir o başına gitti tarlanın, bir bu başına. Sonra bir çatırtı duydu yine.

“Karabaş,” diye bağırdı.

Sesine cevap veren olmadı.

“İşte bu kurttur. Ama niye yürüyüp gelmiyor bu tarafa?” dedi.

Bağırdı:

“Kurt kurt, erkeksen gel bu tarafa!”

Yine ses çıkmadı.

“Korkundan gelemiyorsun değil mi? Çünkü biliyorsun ki, Ökkeş’in elinde tüfek var ve...”

Yine bağırdı:

“Kurt, kurt oğlu kurt! Demek gelmiyorsun ha, öyleyse sıkı dur ben geliyorum. Gözümü uydurayım, tamam. Gez? Onu da bulduk. Arpacı da çıktı ortaya. Çıtırtı da bu tarafta. Yürü kahraman Ökkeş, korkma hiçbir şeyden! Kurt dediğin ne ki? Minnacık bir şey. Çek tetiği... Ayy mandalı unuttuk gene. Dur kurt dur gelme, mandalı indirelim, ondan sonra gel. Tamam, indirdim, gel şimdi, hadi çabuk gel!”

Biraz bekledi Ökkeş, sonra bağırdı:

“Demek gelmiyorsun ha! Ben geliyorum. Ökkeş geliyor! Kahraman Ökkeş geliyoor!”

Ökkeş, buğdayları arasından yürümeye başladı. Ama yine de kalbi güm güm atıyordu. Çıtırtıya iyice yaklaşıyordu. Sonunda öyle bir yere geldi ki, çıtırtının geldiği yer hemen burnunun dibindeydi.

“Erkeksen çık ortaya! Gezim tamam, gözüm tamam, arpacım tamam. Ben de tamam... Yandın.”

Birden silah güüm! diye patladı...

Ökkeş:

"Ben sana yandın dedim. Bak nasıl da yandın. Yakarım dedim, ben yakarım. Ama ben niye böyle tüfek patlar patlamaz sırtüstü yere yuvarlandım? Kim kaktırdı beni?"

Ökkeş, üstünün tozunu silkerek kalktı yerinden. Öldürdüğü kurdun yanına gitti.

"Ben dedim sana, öldürürüm," dedi.

Öldürdüğü şeyi tutuverdi. Tuttu ama bırakıverdi. Canı çok acımişti çünkü.

"Kurdun ölüsü bile insanı ısırtıyor," dedi. "Ama bubam şimdi ne sevinecek, ne sevinecek... Eferin Ökkeşim'e diyecek. Vururum ben. Benim kahraman Ökkeşim."

Göğsü kabardı. Kabına sığamaz oldu. Kasabaya gitmeyi unutarak geriye döndü, koşmaya başladı. Köye varınca çocuklara:

"Bakın," dedi, "Bakın nasıl vurdum kurdu!"

Çocuklar gülmeye başladılar.

"Yaşşa Ökkeş yaşşa! Sen ne kahramanmışsın be!"

"Kahramanım ya ben."

"Koş bubana müjdeyi ver, koş Ökkeş koş," dediler ardından.

Ökkeş topukları sırtına değe değe koşmaya başladı. Daha avlu kapısından içeriye girer girmez:

"Bubaaa bubaaa!" diye bağırdı. "Vurdum buba vurdum. Öyle bir vurdum ki kurdu. Hiç korkmadım buba. Ben kahramanım buba."

Babasının yattığı odaya girdi.

"Vurdum buba," dedi.

"Neyi?" diye sordu babası.

"Sivri dişli kurdu vurdum buba. Getireyim mi içeri."

"Koca kurdu getirdin buraya kadar ha?"

"Getirdim ya buba. İçeri de getireyim mi?"

"Hey Allahım!.."

"Gez, göz buba, bi de arpacı buba..."

"Arpacı değil, arpacık. Al gel şu kurdu da bi görelim."

Ökkeş, tüfeği babasının yanına bırakıp dışarı koştu. Aldı geldi vurduğu şeyi.

"İşte buba," dedi. "Bu kurt, dikenli kurt."

Babası saçını başını yolmaya başladı:

"Vah başıma gelenler vah," dedi. "A oğlum senin vurduğun o şeye kirpi derler."

"Kirpi mi?"

"He ya!"

"Büyüyünce kurt olmayacak mı bu da?"

"Sen bana sabır ver Allahım!"

Ökkeş, dışarıya çıkarken içinden:

"Bilmiyor ki bubam, ileride büyüyünce bu, kurdun ta kendisi olacak. Baksana, her yeri sivri sivri dişlerle dolu!" dedi.

Ökkeş'in karnı çok acıkmıştı. Onun için, kümes-ten iki yumurta alarak haşladı. Hep öldürdüğü kirpiye bakıyor:

"Kurt olacak işte, büyüyünce kurt olacak," diyordu.

ÖKKEŞ KURT AVINDA

Babası, ağrıyan dizlerine dayana dayana yatağından kalktı.

“Ökkeş, oğlum Ökkeş!” diye bağırdı.

Ökkeş’ten hiç cevap alamayınca:

“Hey Yarabbim, nereye gider bu çocuk?” diye söylendi. Tekrar bağırdı: “Ökkeş!”

Ökkeş’in sesi uzaktan geldi. Ama bu ses, insan sesine benzemiyordu:

“Ham hup gıır gııl gııl!” diyordu.

Ökkeş’in babası bayağı meraklanarak, bastonunu eline aldı ve dışarıya çıktı. Bir de ne görsün, Ökkeş’in ağzında kocaman bir yumurta durmuyor mu? Ökkeş’in ağzı bir kovan gibi açılmış ne konuşabiliyor, ne de yumurtayı yutabiliyordu. Hızla onun yanına yaklaştı:

“A oğlum, hiç koskoca yumurta kabuğuyla yutulur mu?”

“Ham hum, gıır, gııl holp, guur...”

“Ah bu çocuk deli edecek beni, deli edecek... Dur bakayım şöyle dur... Niye sokarsın koca yumurtayı ağzına, bilmem ki... Şuna bak şuna, yumurtanın yarısı ağzının içinde, yarısı da dışında...”

“Ham hum, ghııır holp gııl...”

Baba, yumurtayı çekiyor, bir türlü çıkmıyordu.

“Oğlum ayır ağzını iyice!..”

“Ham hup, ghııırr, holp gııl...”

Ökkeş’in babası zorla yumurtayı çıkardı. Ondan önce Ökkeş bağırdı:

“Çıktı mııı, çıktı mııı?” Babası:

“Çıktı ya, niye soktun bu yumurtayı ağzına?”

“Ölçüyordum buba. İyi ki yetiştin, az daha boğuluyordum.”

“Neyi ölçüyordun?”

“Ağzımın içine sığacak mı, sığmayacak mı, onu ölçüyordum. İlkin en ucunu soktum, baktım ağzıma giriyor, accık daha soktum, gine giriyor, accık daha soktum. Sonra bi yere geldi girmedi...”

Baba, kızgın kızgın konuştu:

“Hani tam sığmış yani?”

Ökkeş, yumurtayı eline aldı:

“Sığmasına sığacaktı ya, yarısı dışarıda kaldı. Çenemi kapatamadım, gözümü oynatmadım.”

“Peki, ya ben dışarı çıkmasaydım?”

“Ağzımdan yumurtaynan köy meydanına koşacaktım...”

“Öyle yapacağına, yumurtayı ağzınla kırıversen olmaz mıydı?”

Ökkeş, babasının yüzüne bakıp birdenbire, “Bö-ööö!” diye ağlamaya başladı. Babası da şaşırıldı:

“Oğlum niye ağlıyorsun?” diye sordu.

Ama Ökkeş duruyor muydu ki, tane tane gözyaşı döküyor, danalar gibi böğürerek, ağlıyordu.

“Oğlum Ökkeş niye ağlıyorsun?”

“Ağlamam mı heç buba, ağlamam mı?.. Sen bana yumurtayı ağzına kır demedin mi?”

“Dediiim...”

“Peki, yumurtayı ağzımın içine gırınca, accık yağ goyup ağzımı ateşe mi dutacaktın?”

ÖKKEŞ KURT AVINDA

“Oğlum hiç öyle şey olur mu?”

“Eeee sen ağzına gır dedin ya...”

“Kalk hadi kalk, gel seninle konuşacaklarım var...”

“Buba kurdu öldürürken çok bi acıktım, şimdi şu yumurtayı yiyip de geleyim olmaz mı?”

“Olur olur... Ama bir daha sakın o kirpiye kurt deme, gülerler sonra sana...”

“Kurt buba, bu kurt... Kurdun dişli yavrusu... Her yanı diken dolu...”

Baba, evin kapısından bağırdı:

“Hemen ye gel!...”

Ökkeş, kaynamış yumurtaların üzerine biraz kırmızı biber döktü, sonra bolca tuz ekte... İkisini birden yufka ekmeğın arasına sardı, dürüm yaptı. İlk lokmayı aldıktan sonra:

“Amanın ne datlı,” dedi. “Acep dünyada yumur-tadan güzel ne vardır ki?”

Ökkeş, elini ağzını yıkadıktan sonra, babasının yanına gitti. Babası:

“Haa geldin mi, gel de konuşalım,” dedi.

“Tamam buba, ben çayıra sen bayıra...”

“Ne çayırı, ne bayırı?”

“Koşacağız demedin mi?”

“Oğlum konuşacağız dedim, konuşacağız... Anladın mı?”

“Cık, az anladım...”

“Oğlum seninle karşılıklı lak lak edeceğiz.”

Ökkeş, gülerle birden:

"Haaa, 'Leylek leylek havada, yumurtası tavada' oynayacağız," dedi.

"Oğlum ne leyleği, ne oyunu?"

"Lak lak dimedin mi sen bana buba?"

"Hey Allahım!.. Oğlum bak şimdi yani, bir ben diyeceğim, bir sen diyeceksin. Şimdi bak şimdi, şu soğan benim, şu sarımsak da sensin... Şimdi bu soğanla bu sarımsak var ya oğlum, ikisi konuşacaklar."

Ökkeş'in gözleri iri iri açıldı, akli başından gitti:

"Bu soğanla sarımsak mı buba?" diye bağırdı:

"Hııı..."

Ökkeş geri geri çekildikten sonra:

"Ben korkarım buba," dedi.

Babası, onu kolundan yakaladı:

"Dur, korkacak ne var?"

Ökkeş direndi:

"Yapma buba korkarım,"

"Oğlum korkacak ne var?"

"Sarımsakla soğan konuşacaklarmış."

"Hiç sarımsakla soğan konuşur mu?"

"Sen konuşacaklar şimdi diyon ya buba?"

Ökkeş'in babası:

"Hay Allah," dedi. Yine pofladı. "Oğlum şakacıktan, yani örnek. Şimdi bak, soğan sarımsağa, yani sen bana bir şeyler diyeceksin, sonra da sarımsak soğana, yani ben sana bir şeyler diyeceğim. Böylece konuşacağız."

Ökkeş, durdu durdu.

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Buba, sarımsaksız, soğansız konuşsak olmuyor mu?" dedi.

Baba seviniverdi.

"Yaşsa be oğlum. Demek anladın? Aferin benim akıllı oğlum. Haydi gel dışarı çıkıp konuşalım."

İkisi de ayağa kalktılar. Ökkeş, masadaki soğan ve sarımsağa baktıktan sonra:

"Biz çikalım sarımsak, soğan burada kalsın," dedi.

Babası:

"Kalsın kalsın," dedi.

Ökkeş'in babası, ocaklığın yanına geldi. Sırtını ateşe verdikten sonra:

"Gel bakalım, sen de benim yamacıma otur."

Ökkeş, koşarak sokak kapısına vardı.

"Ne zaman geleyim buba?" dedi.

"A oğlum nereye gidiyorsun?"

"Yamaca buba yamaca."

Baba kızdı.

"Nereye?" diye bağırdı.

"Yamaca buba. Sen bana yamaca otur dimedin mi?"

"Tövbe tövbe... Gel yanıma gel... Yamacıma dedim, yani benim gölgeme otur."

Ökkeş geri geldi. Babasının önünde dineliyordu.

"Gel iliş şuraya... Hadi iliş iliş..."

Ökkeş sırtıtmaya başladı. Babası yine:

"İliş iliş," dedi.

Ökkeş sordu:

"Buba, benim göbek adım İbiş mi?"

"Oğlum ne İbiş'i?.."

"Ee sen bana İbiş İbiş diyorsun ya."

"Oğlum ben sana İbiş demedim, iliş dedim. Yani çok çok..."

Ökkeş, babasına bir tuhaf baktı:

"Buba, şindi de deve mi oldum?"

"Ne devesi oğlum?"

"Çök dedin ya..."

"Otur oğlum otur..."

Ökkeş birden oracığa oturuverdi.

"Haaa, sen bana otur mu diyordun bubaa?"

"Ne diyordum ya?"

Bu sırada bir miyav sesi ortalığı çınlattı. Ökkeş korkuyla havaya fırladı. Babası sordu:

"N'oldu gene Ökkeş?"

"Heç buba, kedinin kuyruğuna oturmuşum."

Kedi biraz öteye çekilmiş, Ökkeş'e bakıyordu.

Ökkeş'in babası, yanından aldığı küçük bir çöp parçasını kediye atıp kovduktan sonra:

"Bak oğlum Ökkeş," dedi. "Seni biraz önce kasabaya şunu bunu almak için gönderdim, yarı yoldan döndün geldin. Bu alacağın şeyler ise bize çok gerekliydi. Şimdi kasabaya ben gitmek zorundayım. Yani ben uçacağım..."

Ökkeş:

"Bubaaa," dedi. "Soğan oldun, sarımsak oldun, şimdi de guş mu olacan?"

"Oğlum yani ben bir günlüğüne buradan gideceğim."

ÖKKEŞ KURT AVINDA

Ökkeş, başparmağını babasına uzatarak:

“Yani şunun gibi bir ha?” dedi. Babası:

“Hıı...” diye başını salladı. “Bu gece burada yokum, yarın gece geleceğim.”

Ökkeş, ağzını sulandırarak babasına baktı:

“Bubaa, o yimek satılan yere de girecen mi?”

“Belki...”

“Keşke ben de gelseydim be buba...”

Baba, başını salladı:

“Yoo yooo! Sen burada kalacaksın.”

“Beş tabaktan fazla yimezdim be buba...”

“Oğlum sen ne diyorsun? Nenen amcanın yanına gitti. Kim bilir hangi gün gelir... Bak ilk civcivlerimiz çıktı. Sonra ineğin yavrusu var, sonra eşekle bir de koyun var. Haydi kediye köpeği sayma, bunların hepsi bakım ister. İkimiz birden gidersek hiç olur mu?”

Ökkeş birden:

“Golayı var buba,” dedi.

Babası da dil ucuyla:

“Söyle bakalım,” dedi.

“Onları da beraber götürelim...”

“Önümüze civcivleri, kuzuları, tavukları, horozları katacağız! Tutup kasabaya gideceğiz, hiç olur mu oğlum?”

“Onlar da kasabayı görmüş olurlardı buba...”

Ökkeş’in babası kesin konuştu:

“Sen burada kalacaksın, ben gideceğim.”

Ökkeş ağlayarak ayağa kalktı. Babası sordu:

"Nereye gidiyorsun?"

Ökkeş kapının yanından cevap verdi:

"Hayvanlara haber vermeye... Bubam gidiyor, biz burada kalıyoruz, demeye."

"Oğlum hayvanlar konuşmadan anlar mı hiç?"

"Eşşek anlıyor buba... O gün yem verdim, benim karnım tok, istemez, dedi."

Baba, neredeyse saçlarını yolacaktı:

"Eşek dedi ha, eşek dedi ha?"

"Hıı, Kürük dedi."

Neredeyse Ökkeş'in babası ağlayacaktı.

"Bak oğlum, bak Ökkeşim," dedi. "Hayvanlar konuşmazlar. Beni deli etme, konuşmazlar..."

Ökkeş dudağını büzdükten sonra:

"Cık!" etti... "Konuşuyorlar ki... Belki senin yanında senden utanıyorlar da ondan konuşmuyorlar, benimle yalnız kalınca konuşuyorlar, hem gece de öksürdü, hiç uyuyamadım bu gece," dedi.

"Kiiim?"

"Eşşek..."

Ökkeş'in babası oracığa çöküverdi yine:

"Ah benim çileli başım ah... Haydi oğlum bunları bana söylüyorsun, bari başka kimselere söyleme, sonra sana deli derler..."

Baba yerinden kalkıp, hazırlık için odaya doğru giderken, ardından:

"Olmaz buba olmaz!" diye bağırdı.

Adamcağız geri döndü:

"Niye?" diye sordu.

"Şimdi sen gideceksin buba... Sen gittikten sonra gece olacak."

"Evet?"

"Peki o zaman Ökkeş'in hali n'olacak?"

"Ben onu düşündüm, sen hiç korkma. Güllü Teyze'nin oğlu Şaban'la beraber kalacaksın... Ben şimdi geçerken, Şaban'ın annesine söylerim. Şaban gelir, gece onunla kalırsın..."

Ökkeş, babasının ardı sıra yürümeye başladı. Babası, derin derin içini çektikten sonra:

"Ah oğlum Ökkeş ah," dedi. "Rahmetli anan sağ olacaktı, bunların hiçbirine gerek yoktu ya..."

Ökkeş de içini çekti. Sonra babasına sordu:

"Bubaa, anamın gaşı gara mıydı?"

"Yaa karaydı ya oğul..."

"Çatma mıydı, yani böyle?"

Baba, oğluna baktı:

"Tamam, öyleydi," dedi.

Ökkeş seviniverdi. Babasının önüne geçerek:

"Öyleyse anam bana benziyordu buba," dedi.

Adam tekrar içini çekerek Ökkeş'in başını okşadı:

"Öyle oğul öyle... Anan sana değil, sen anana benziyorsun," dedi.

"Biliyon mu buba, anam sağ olacaktı, şöyle bir boynuna sarılıp anaaa, anacığımı diyecektim. O da beni bi koklayacaktı, bi öpecekti..."

Baba, eğildi:

"Gel oğlum ben seni koklayayım," dedi.

Ökkeş sordu:

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Buba ne gibi kokuyom, keçi keçi mi, koyun koyun mu?"

Adamın gözleri yaşlanmıştı:

"Çocuk gibi kokuyorsun oğul, çocuk gibi," dedi.

İneğin bulunduğu yere gelmişlerdi. Sarı inek, önündeki kocaman kocaman otları, ağzının içine alıyor, sonra çiğneyip çiğneyip yutuyordu. Ökkeş'le babasının geldiğini görünce, böğürüverdi.

Ökkeş:

"Bubaa," dedi. "Duydun mu ne diyor?"

"Kim?"

"İnek canım, diyor ki buban bir yere mi gidiyor?"

"Oğlum inekler böğürür, atlar kişner, kuzularmeler..."

Ökkeş babasının ağzından alıverdi:

"Horozlar öter, üüü ürü üüüü... Niye öter biliyon mu buba?"

"Niye?"

"Sabah oldu, haydi artık kalkın, der. Bana yem verin, der..."

Baba anlatmaya başladı:

"Şimdi bak oğlum Ökkeş, akşam olunca ineğin önüne biraz daha yem atacaksın, sonra danasını birazcık emdireceksin, ondan sonra da bağlayacaksın."

Ökkeş'in içi cız etti:

"Yazık buba," dedi.

"Oğlum yazığı ne, bağlayacaksın..."

Ökkeş anlamamıştı ki:

ÖKKEŞ KURT AVINDA

“Buzağıyı mı sağacağım?” diye sordu.

“Oğlum hiç buzağa sağılır mı? Hiç görmedin mi ben ineği sağarken?”

“Gördüm buba... Sen buzağıyı bağlayacaksın dedin de... Dört ayağını birden mi bağlayayım?”

Baba oradaki direği göstererek:

“Bir ayağından şuradaki direğe bağla, tamam... Sütü nasıl sağacaksın, biliyorsun...”

Baba bunu söyler söylemez, Ökkeş fışlamaya başladı. Sanki süt sağıyormuş gibi, iki elini yukarıdan aşağıya doğru indiriyor, boyuna fııı, fııı! diyordu.

Babası, Ökkeş'in bu halini görünce güldü. Alay ederek:

“Dur oğlum dur, kovayı taşıracaksın.”

“Kova, hani kova buba?”

“Şimdi bak, sütü sağdın değil mi? Sonra ne yaparsın?”

Hemen cevabını veriverdi:

“İçerim buba.”

“Oğlum hiçbir kova süt içilir mi?”

“O zaman, yarısını ben içerim, yarısını da buzağıya içiririm, kalan olursa onu da geri ineğin kendisine içiririm...”

“Hay Allahım, sen bana sabırlar ver. Oğlum sütü sağdıktan sonra dökeceksin...”

“Avluya mı dökeyim buba, sokağa mı?”

Baba alaylı alaylı:

“Yoo. Götür şu dağın başına dök gel.”

Ökkeş, öyle bir “Abooo!” çekti ki...

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Buba," dedi, "O dağın başı çok uzak..."

Bu kez baba bağırdı:

"Oğlum kazanın içine dökeceksin! Sonra kazanı ne yapacaksın?"

Ökkeş, babasının sesini taklit ederek:

"Sonra kazanı ne yapacaksın?"

Babası yanıt verdi:

"Kazanı ocağın üzerine koyacaksın..."

"Haa, kazanı ocağın üstüne koyacaksın... Sonra ne yapacaksın?"

Babası yanıt verdi:

"Ocağın altını yakacaksın..."

Ökkeş tekrarladı:

"Ocağın altını yakacaksın... Sonra ne yapacaksın?"

Baba yanıt verdi:

"Sütün şişmesini bekleyeceksin..."

Ökkeş tekrarladı:

"Sütün şişmesini bekleyeceksin... Süt şişecek, sonra da paat! diye patlayacak..."

Baba iyice kızmıştı. Ökkeş'e:

"Hay patlamayasın çocuk sen," dedi. "Oğlum sen niye bu kadar salaksın?"

Ökkeş durur mu, o da bağırdı:

"Oğlum sen niye bu kadar salaksın?"

Baba, iyice kızmıştı. Ökkeş'i tuttu kolundan sarstı:

"Oğlum kendine gel kendine..."

Ökkeş o zaman anladı:

"Bana mı diyon buba?"

“Sana diyorum ya... Şimdi süt pişti...”

“Gelin içti...”

“Ne gelini oğlum, ne gelini?”

“Kızma buba, öyle bir tekerleme var da...”

“Şimdi tuttun kulağından indirdin sütü...”

“Sütün garnından tutsam buba.”

“Süt şimdi indi yere, söyle bakalım, ne yapacaksın?”

“Ya sahi ne yapacağım buba?”

“Soğumasını bekleyeceksin...”

Sanki Ökkeş’in önünde soğumakta olan süt varmış gibi, püüüf, püüüf! diye üfürmeye başladı. Babası sordu:

“Oğlum ne yapıyorsun?”

“Püflüyorum ki süt soğusun buba...”

“Oğlum üfürüle koskoca süt kazanı soğur mu?”

“Haa içine gar atarım...”

“Oğlum olmaz. Beklersin o kendi kendine soğur... Şimdi süt ıldı...”

“Anladım buba, süt iyice soğuyacak sonra tekrar ocağın üstüne koyacağım, yine ısıtıp ılıtacağım...”

Ökkeş parmağını şöyle kazan içinde dolaştırıyormuş gibi yapınca, babası:

“Hani burada süt Ökkeş?” diye bağırdı... “Töbe töbee... Hadi mayala mayala...”

Ökkeş şaşmıştı. Babası tekrar eliyle işaret ederek:

“Haydi mayala mayala,” dedi.

Ökkeş şaşkın şaşkın:

“Ortada süt yok ki, nasıl mayalayayım?”

"Madem süt yoktu da parmağını nereye batırıyor-sun?"

Sonra devam etti:

"Bak oğlum bir çanağın içine azıcık yoğurdu koy ve ez..."

"Taşla mı?"

"Oğlum hiç taşla olur mu, kaşıkla kaşıkla..."

"Haa yiyeyim... Olur yerim buba..."

"Yemeyeceksin... Yani kaşıkla yoğurdu ezecek, karıştıracaksın... Karıştırdın mı?"

Ökkeş elinde kaşık varmış gibi karıştırmaya başla-yınca, babası:

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yoğurdu karıştırıyorum buba."

"İyi... Ezdin mi şimdi iyice..."

Ökkeş duruverdi:

"Ezmesine ezeceğim, ama karşı koyuyor," dedi.

"Oğlum nasıl karşı koyar? Ez ez..."

Ökkeş elini de bıraktı, ayağıyla hıı hıı diyerek ye-re vurdu.

"Tamam ezdim buba, öldü..."

"Nee?"

"Yoğurt..."

"Hay Allahım hay Allahım, çarptın mı Ökkeşim yoğurdu, çarptın mı?"

"Duvara mı?"

"Haa kızıyorum, şimdi ben çarpacağım haa."

"Sen bırak buba, ben çarparım..."

"Oğlum çanağın içine yoğurt koydun mu?"

"Koydum buba, yoğurdun içine çanak koydum."

"Karıştırdın... Ne yapacaksın şimdi?"

Ökkeş bilemedi...

"Yaa... Ne yapacağım ya?" dedi.

"Kazanın bir kenarından içine boca..."

"Haa hocaya götüreceğim, hoca..."

"Oğlum boca, yani dökeceksin... Döktün..."

"Gızma buba, döktüm..."

"Şimdi kazanı besleyeceksin..."

Ökkeş bağırıverdi:

"Gazanı besleyeceğim... Peki buba, ekmek peynir mi yedireyim gazana, yoksa bulgur aşı mı?"

"Oğlum hiç kazan bulgur aşı yer mi?"

"Sen kazanı besleyeceksin, dedin de..."

"Oğlum yani kazanın etrafını besleyeceksin, kazan sıcak yerde kalacak."

"Ha anladım. Getirir benim yorganı örterim üstüne, olmazsa altına da benim yatağı sererim... Ben de kazanın yanına yatarım."

"Oğlum Ökkeşim kazanla yatılmaz... Alırsın kazanı, ocağın yanına koyarsın, orada bir çul var, onu da üstüne örtersin, olur biter... Şimdi gel bakalım tavukların yanına gidelim..."

Baba ile oğul kümesin önüne geldiler. Ökkeş, elini gurk tavuğa uzatarak:

"Geçen gün atıştık buba," dedi.

"Kiminle?"

"Na bu tavukla... Baksana onun için bana ters ters bakıyor. Kızmış bana, o ağzına geleni söyledi, ben

de ağzıma geleni söyledim.”

Adamcağız yine ellerini saçına götürerek yolmak istedi:

“Ökkeş yavrum oğlum vazgeç bu huyundan. Hayvanlar konuşmazlar, tavuklar konuşmazlar...”

“Peki gıt gıt gıdak, diyor ya...”

“Der tabii...”

“O zaman diyor ki, gıt gıt gıdak, yımırıtam sıcak...”

“Sen kim bilir, belki hayvanın civcivlerini falan ellemiştir, o da sana kabarmış, kızmıştır... Kümese bir yılan falan girse, ana tavuk hemen bu yılanın üzerine atılır. Hayvanlar olsun, insanlar olsun yavrularını çok sever...”

Ökkeş babasının yanına yaklaştı:

“Sen de beni seviyon mu?” dedi.

Babası onun sırtını okşadı:

“Elbette severim oğlum... Şimdi bak, akşam tavuklar kümese girmeden önce, bu gurk tavukla civcivlerini şu tarafa geçireceksin.”

“Şey buba, ben ellemem o tavuğu. Elimi bazen yem zannediyor, gıdık gıdık yiyor...”

“Seninle şakalaşıyordur o. Yanına yavaşça yaklaşırsın, korkutmazsan hiçbir şey yapmaz.”

Baba, elini kümesin kapısından sokarak kara tavuğu okşamaya başladı:

“Benim güzel kızım, benim güzel kızım,” demeye başladı. Sonra Ökkeş’e dönerek:

“Baksana, hiç bana kızıyor mu? Amanin benim boynu kel kızım... Bak hiçbir şey yapmıyor.”

“Buba öyle boynu kel deme kızar...”

“Gel tut hadi tut...”

“Boynundan mı?”

Ökkeş tavuğun yanına dek elini uzatmıştı. Ama elini sürmeye korkuyordu. Çünkü bir keresinde tavuk Ökkeş’in elini hop! diye kapmıştı. Yavaş yavaş elini tavuğun kırmızı ibiğine yaklaştırdı, sonra oradan boynuna doğru okşamaya başladı. Hemen de sevindi.

“Aboov!” diye bağırdı. “Hiçbir şey yapmıyor.”

“Yaa sen hayvanlara iyi davranırsan, onlar da sana hiçbir şey yapmazlar.”

“İyi amma buba, ben o arıya, n’apmışım ki dört yerimden soktu, yüzümü ekmek somunu gibi şişirdi, gözüm bir şeş, bir beş gördü?”

“Haa sen sarı arıyı diyorsun, onlar zararlı hayvanlar. Kim bilir belki de kızdırmışsındır. Neyse şimdi, akşam olunca civcivlerle anasını aynı yere, şuraya koyacaksın, tamam mı?”

“Anladım buba, analarını ayrı bir yere koyacağım civcivlerini bir yere.”

“Ökkeş anlamamışsın. Hiç civcivler anasından ayrılır mı? Analarıyla beraber aynı yere koyacaksın. Haydi bakalım şimdi koyunun kaldığı yere gidelim.”

Baba oğul yine yürümeye başladılar. Ökkeş hemen sordu:

“Buba, koyunlar niye meee! diye bağıryorlar?”

“Söyledim ya oğlum, her hayvanın kendine göre bir bağırma şekli vardır.”

Ökkeş, babasına:

"Ben biliyorum, koyun niye mee! diyor."

"Niye mee! diyormuş bakalım?"

"O şeyi çağıracak, Memedi, amma meeee diyor, met'ini diyemiyor."

"Oğlum hiç koyun Memet der mi?"

"Haa yoksa Me dihaa mı diyecek?"

Ökkeş'in babası yine kızacaktı, ama kızmadı. Oğluna:

"Bak, koyun gece burada yatacak. Yatmazdan önce önüne azıcık at."

"Atarım buba..."

"Aferin..."

"Peki hangi yalanı atayım buba?"

"Hay Allah, oğlum ot atacaksın."

"Haa ot atacağım..."

"Ot atacaksın ya..."

Ökkeş'in babası yürümeye başladı...

"Haydi bakalım, ben gidiyorum," dedi.

Baba, heybesini eşeğin sırtına attıktan sonra:

"Hadi bakalım hoşça kal," dedi. "Sakin korkma, neredeyse biraz sonra Şaban da gelir. Geçerken ben bir daha Şaban'ın anasına seslenirim..."

Eşeğe çöh demesiyle beraber, eşek kulaklarını dierek yürümeye başladı. Ökkeş, babasının ardından bakakalmıştı. Ama biraz sonra bağırverdi:

"Bubaaaa! Mayayı mı süte dökecektim, sütü mü mayaya?"

Baba ta uzaktan bağırıldı:

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Mayayı süte, mayayı süte..."

"Bubaaaaa!"

"Hııı!"

"Bubaaa..."

"Ne vaaaar?"

"Güle güle bubaaa! Bana şeker getir!"

"Olur olur..."

Babası gittikten sonra Ökkeş, bir zaman babasının kayborduğu dağın yamacına baktı durdu. Sonra içeriye geçti, kümeden tekrar iki yumurta alarak onları haşladı. Yufka ekmeğın arasına dürüm yapıp yedi. Akşam olmadan içini bir yalnızlık korkusu almıştı.

Tam Şaban'ı çağırınak için evlerinin kapısından çıkmıştı ki, Şaban'ı gördü. O da kendilerine geliyordu... Şaban:

"Gitti mi buban?" diye sordu.

"Gitti gitti..."

Eve girdiler... Çok oynamadılar. Biraz sonra güneş battı ve gece oldu. Ökkeş, babasının dediklerini bir bir yaptı, ama yalnız sütü biraz taşırdı. Oysa süt taşmaya başlayınca:

"Taşma süt, şişme süt, sonra patlarsın süt!" diye bağırmıştı, ama süt Ökkeş'in sözünü dinlememişti. Şaban'la Ökkeş, akıllarını birbirine katarak sütü bir güzel mayaladılar ve ocağın yanına koyarak üzerine de babasının söylediği çulu örttüler, sonra da ikisi bir yatağın içine girdiler. Ökkeş:

"Biliyon mu Şaban, şimdi bubam o yemek satılan yere gitmiştir. O güzelim datlılar, o güzelim yimek-

lerden yemiştir... Amma gelirken bana şeker getirecek, yarısını sana vereceğim..."

Sonra birbirlerine küçük küçük hikâyecikler anlattılar. İlk uyuyan da Ökkeş oldu. Şaban hikâyesini anlatırken Ökkeş uyuyakalmıştı. Şaban:

"Ökkeş Ökkeş," dedi ama Ökkeş uyanmayınca, o da sırtını duvara dönerek uyudu...

Geceleyin ahırdan gelen tıkırtıyla yine ilk önce Şaban uyandı. Önce biraz dinledi. Sonra tıkırtı fazlaşınca Ökkeş'i dürttü:

"Hiiiş Ökkeş, kalk kalk!" dedi.

Ökkeş uyanmadı. Şaban tekrar onu dürttü...

"Kalk Ökkeş kalk..."

Ökkeş birdenbire doğrularak yüksek sesle ağlamaya başladı:

"Bubaaa beni dürttüler bubaaaa..."

Şaban:

"Hiiiş!" dedi. "Ben dürttüm seni, ben..."

Ökkeş korkulu korkulu sordu:

"Sahi sen mi dürttün?"

"Hiiiş, elbette ben dürttüm... Şey ahırdan bir ses geliyor da..."

"Neee?"

Ökkeş tekrar ağlamaya başladı:

"Bubaaaa, ahırdan sesler geliyormuş bubaaaa!"

Şaban ayağa kalkmıştı. Ökkeş'i de kalkması için kolundan çekiyordu. Ama Ökkeş bir türlü kalkmak istemiyordu.

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Kalk, hadi kalk, ağlamakla ne geçecek eline? Şimdi sen önüme düş... Düş hadi düş..."

"Yahu ben zaten düştüm bayıldım..."

"Canım öyle değil, sen önden gideceksin, ben de arkandan geleceğim..."

Ökkeş, bacakları titreyerek kalktı. Şaban:

"Hadi yürü önden," dedi.

"Yoo! Dünyada olmaz, sen konuksun bu evde, sen önden yürü..."

"Canım evin içini sen benden daha iyi bilirsin..."

Ökkeş geri geri kaçtı:

"Yoo yooo!" dedi. "Ben sana yol gösteririm, sen önden yürü."

Beş dakika kadar, sen önden yürü, yok sen yürü, diye tartıştılar, ama Ökkeş boyuna direniyordu:

"Şaban, yürüyemem... Ayaklarım tutuldu, sonra kalbim tutuldu, dizlerim tutuldu, gözlerim tutuldu. Şey, ben düşüp bayılsam da sen yalnız gitsen."

Şaban, Ökkeş'i önüne geçirmişti. Arkasından dürtüyor boyuna:

"Yürü yürü!" diyordu.

Ökkeş kendini yere atıverdi. Sonra:

"Bak görüyorsun işte bayıldım, sen gidiver."

"İyi ama konuşuyorsun, hiç bayılan insan konuşabilir mi?"

"Ben hem konuşurum, hem de bayılırım..."

Şaban kızdı, geriye döndü:

"Bana ne," dedi. "Öyleyse gidip yatalım, hırsız da tavukları alsın götürsün..."

Ökkeş:

"Neee?" dedi, doğruluverdi... "Aboooov, benim kel tavuğumu götürürlerse sonra ne yaparım?"

Şaban o zaman, tekrar döndü:

"Haydi öyleyse, durma gel..."

Ökkeş, ağlamaklı bir sesle bacakları titreyerek:

"Geleyim bari," dedi.

Dedi ama, bir ayağı ileri giderse, öteki ayağı geri geliyordu. Oradan eline bir sopa geçirdi, ama sopa elinde titremekten sanki dans ediyordu.

Şaban:

"Bırak şimdi o sopayı. Sonra hırsız kızdırırız... Yürü... Yürü..."

Ökkeş duruverdi:

"Şaban, dizime bir şey oldu..."

"Ne oldu?"

"Dur diyorum, kendi kendine titriyor, böyle zıngır zıngır... Sonra tııırr! ediyor..."

Şaban'ın da çenesi titriyordu:

"Sus," dedi. "Benim de çenem titriyor."

"Aman iyi, titreye titreye hırsız yakalayamadan pelteye döneceğiz..."

Avluya çıkmışlardı. Bu sırada birdenbire bir miyav sesi ortalığı çınlattı. Ökkeş:

"Bubaaaaa!" diye bağırıp havaya sıçradı...

Şaban da havaya sıçramıştı ama:

"Korkma canım, o kediydi," diyebilirdi.

Ahırın kapısına gelmişlerdi. Şaban:

"Aç kapıyı," dedi.

ÖKKEŞ KURT AVINDA

Ökkeş'in elleri zangır zangır titriyordu.

"Amanin, bu zangırtıdan açamıyom ki..."

Şaban, Ökkeş'i yana çekerek:

"Dur ben açayım," dedi. "Nasıl, açılacak bu?"

"Amanin korkudan unuttum ki... Çek, çek. Yok yok it it..."

Şaban, kapıyı gıcırtyla açtı. Sonra:

"Haydi yürü," dedi.

Ökkeş:

"N'olur ben burada kalayım, hırsız kaçarken tutayım," dedi, ama Şaban razı olmadı.

"Muhtar emmiiii muhtar emmiiii!" diye bağırıyordu.

Biraz sonra muhtarla beraber köyün yarısı da ayağa kalkmıştı. Muhtar, küçük pencereden sordu:

"Ne var Ökkeş, ne oldu?"

Ökkeş soluk soluğa:

"Muhtar emmi muhtar emmi, bizim eve hırsız girmiş, boyu ufacık bir hırsız, ahırın içinde duruyor, koş yetiş yakala..."

Muhtar:

"Bekleyin, el fenerini alayım hemen geliyorum."

Bu kez Şaban bağırıldı:

"Yetiş muhtar emmi yetiş!"

Ökkeş Şaban'a sordu:

"Şaban, hırsız niye girdi ki koyunun altına?"

"Belki bizi görünce korkudan girmiştir."

Ökkeş, göğsünü öne doğru çıkararak:

ÖKKEŞ KURT AVINDA

“Ha haa, beni görünce korkmuştur. Korkusundan hem boyu ufaldı, hem koyunun altına girdi.”

Muhtar çıkıp gelinceye dek, birkaç köylü de fenereyle onların yanına gelmişlerdi. Hepsi de heyecanla muhtarı bekliyorlardı. Biraz sonra muhtar kapıda gözüktü. Elinde kocaman bir fener vardı. Oradakilere:

“Haydin bakalım, yürüyün,” dedi.

Ökkeş anlatıyordu köylülere:

“Hırsız beni görünce öyle bir korktu ki, boyu na şu kadarcık kaldı, sonra da koyunun altına saklandı...”

Köylüler, muhtar önde hızlı hızlı Ökkeşlerin evinin önüne geldiler. Kapıdan önce muhtar sonra da köylüler girdiler. Muhtar:

“Hani?” diye sordu.

Ökkeş, muhtara ahırını gösterdi:

“İşte muhtar emmi, şurada...”

Muhtar, dışarıdakilere:

“Siz şimdi çepeçevre şurada durun bekleyin, şayet hırsız kaçacak olursa hep birden üzerine çullanır yalkalarsınız...”

Kendisi, kapıyı bir tekme ile açtıktan sonra:

“Hırsız!” diye bağırdı... “Ahırın etrafını çevirdik. Bir tarafa kaçamazsın. Çık kendiliğinden teslim ol!”

Kimseden çit çıkmıyordu. Herkes heyecanla hırsızın dışarıya çıkmasını bekliyordu...

“Sana son kez söylüyorum çık dışarıya!.. Etrafın iyice sarıldı, hiçbir tarafa kaçamazsın.”

ÖKKEŞ KURT AVINDA

Yine köylüler sabırsızlıkla ve heyecanla bekleme-ye başladılar... Ama içerideki hırsızdan hiç ses yoktu. Muhtar:

“Öyleyse ben içeriye gelip seni kendi elimle yakalayacağım,” dedi.

Ökkeş bağırdı:

“Koyunun altında muhtar emmi.”

Muhtar içeriye girdi... Onun ardından bir köylü daha daldı. Bir zaman ses çıkmadı onlardan. Biraz sonra, içeriden muhtarın kahkahası geldi... Ökkeş:

“Hıh,” dedi. “Muhtar emmim hırsız yakaladı, güle güle geliyor... Yaşa muhtar emmi yaşaa!”

Muhtarın gülmesi devam ediyordu. Ökkeş korktu:

“Galiba kurnaz hırsız muhtar emmimi gıdıklıyor, şindi çıkar, ya beni de gıdıklarsa?”

Muhtar elinde bir kuzuyla dışarıya çıktı, bir köylünün fenerine doğru kuzuyu yaklaştırarak:

“Al bakalım Ökkeş,” dedi. “İşte hırsız yakaladım.”

Ökkeş, baktı baktı:

“Ama o kuzu,” dedi.

Şaban da gülüyordu... Geç vakte dek güldüler, konuşular, sonra kuzuyu anasının yanına bırakıp yataklarına girerek derin bir uykuya daldılar...

Ökkeş'in babası soluk soluğa karşıdaki yeşil bayıra tırmandı. Etraftaki kuş sesleri, dağın yamacında şakıyor, aşağıdan akan dere, bu kuş seslerine cevap veriyordu... Ama Ökkeş'in babasının gözleri bunları hiç

görmüyordu. Tam beş saattir kaybolan eşeğini arıyordu... Eşeğini tarlaya gitmek için sabahleyin kapının önüne çıkarmıştı. Kendisi içeriye heybesini almaya gittiğinde, eşek başını alıp gitmişti. Bu tepenin ardına bakacak, şayet eşeği orada da yoksa artık aramadan vazgeçerek evine dönecekti... Zorla tepenin başına çıktı, oradan aşağılara baktı. Eşek yoktu. Sanki koca ovada yer yarılmış, eşek içine girmişti... Yukarıdan tekrar gözünü ovada gezdirdi. Yoktu... Bayırı zorla indi, kan ter içerisinde eve geldi. Daha kapıdan:

“Ökkeş Ökkeş!” diye bağırdı...

Ökkeş ortalıkta gözüküyordu. Babasının bildiği Ökkeş, çoktan şimdiye dek iki kez acıkmış olmalı, kaynamış yumurta yemek için eve gelmiş olmalıydı.

“Ökkeeeeş Ökkeeeeeş!”

Yine Ökkeş’ten bir cevap alamayınca, baba:

“Acaba samanlıkta mı?” diyerek, samanlığa doğru yürüdü... Tekrar bağırdı:

“Ökkeeeeş!..”

Ortadaki samanlar biraz kıpırdadı, içinden Ökkeş ortaya çıktı:

“Buradayım buba!”

“Oğlum ne işin var samanların altında?”

“Sineklerden kaçtım buba...”

“Çık hadi çık... Sorma başıma geleni...”

Ökkeş samanların içinden çıktı, üstünü başını silkeledikten sonra babasının yanına yaklaştı:

“Başına gelen mi buba?” diye sordu. “Yeni bir şapka mı aldın başına?”

"Ne şapkası oğlum ne şapkası, Karakulak yok ortada..."

"Ortada yoksa, yandadır buba..."

"Sen ne diyorsun oğlum, sabahtan beri kayıp."

Ökkeş heyecanla:

"Ne diyorsun bubaaa? Karakulak kayıp ha?"

"Sabahleyin heybeyi almak için içeri geçmişim, bir çıktım başını almış gitmiş..."

Ökkeş hemen, "Bööö, bööö!" diye ağlamaya başlamıştı.

Babası:

“Dur oğlum dur,” dedi. “Bu iş ağlamakla olmaz.”

“Nasıl ağlamam buba, o başını alır giderse ben kiminle konuşurum?”

Ökkeş tane tane yaşlar dökmeye başlamıştı:

“Benim Karakulak’ım, benim Karakulak’ıuum! Benim kara gözlüüüm, benim dik kulaklıuum... Ya bir yerde öldü kaldıysa bubaaa!”

“Ağzını hayra aç oğlum... Ölmesine ölmez amma kim bilir nerededir? Başını alıp kasabaya mı gitti, başka bir yere mi gitti bilmem ki?”

Ökkeş:

“Sahi, belki de kasabaya gitmiştir, kasabayı çok sevmiştii de...”

Baba, içini çekerek konuştu:

“Kasabadan gelenlere sordum, hiç yolda bizim Karakulak’ı gördünüz mü? dedim, yoo, görmedik dediler.”

“Belki kestirmeden gitmiştir buba, dağlardan geçerek, lale sümbül biçerek...”

“Karakulak kestirme yolu bilmez ki...”

“Sorar birine buba.”

“Hay Allahım sen bana sabırlar ver... Oğlum zaten canım sıkkın, bir de sen başlama. Hiç eşek birisine, kasabaya nasıl gideceğim diye sorabilir mi?”

“Bir işi falan mı vardı acep kasabada?”

“A oğlum, eşek dediğin şeyin kasabada ne işi olabilir ki? Eşeğe deh dersin gider, çüş dersin durur. Kasabada iş nesine... Haydi bakalım, şimdi burada laf

ÖKKEŞ KURT AVINDA

edeceğine hemen kalk git, Şaban'ı da al yanına, söyle anasına bizim Karakulak'ı arayacağız de, biraz da siz arayın. Benim ayaklarıma kara sular indi..."

Ökkeş'in babası, ayaklarını ovuşturdu:

"Amanın ayaklarım! Kamçı gibi olmuş... Amanın kara sular inmiş."

Ökkeş, şaşkın şaşkın babasının ayaklarına baktı:

"Buba," dedi, "ayağın kara olmamış ki..."

"Oğlum öyle denir. Çok yorulunca kara sular indi denir."

"Az yorulunca beyaz su mu iner buba?"

Ökkeş'in babası, içeriye doğru yürüdü. Oğluna:

"Haydi bakalım, sen de hemen koş, Şaban'ı al yanına, aramaya başla... Annesine haber vermeyi unutmayın."

Ökkeş, avlu kapısından babasına bağırdı:

"Olur buba olur, Güllü Teyze derim, biz Karakulak'la Şaban'ı aramaya gidiyoruz, derim."

"Oğlum Şaban'ı değil, Karakulak'ı arayacaksın... Alırsın Şaban'ı yanına, düşersin yabana..."

"Kafam kırılır."

"Ne kafası?"

"Yabana düşersin," dedin...

Baba, "Tövbe tövbe!" dedikten sonra:

"Oğlum yani yola düşersin."

"Orada da kafam kırılır bubaa."

"Hay senin o kocaman kafana! Oğul yani yola çıkarınız, buradan tutarsınız değirmeni..."

Ökkeş, babası sözünü bitirmeden:

“Ben buradan değirmeni nasıl tutayım bubaaa?”

“Oğlum, Ökkeşim, hiç burdan değirmen tutulur mu? Ben değirmene varırsınız diyorum, orada değirmenci emminize sorarsınız, görmüş mü bizim Karakulak'ı, görmemiş mi? Bir sormadığım o kaldı. Sonra oradan, bağlara saparsınız...”

“Olur, dağlara saparız...”

“Oğlum bağlara... Geçtiniz bağları...”

“Geçtik bağları, vardık kasabaya...”

“Oğlum hiç öyle çabucak kasabaya varılır mı?”

“Buba biz Karakulak'tan ilkin gidelim ki, onu kasabanın dışında karşılayalım. Bizi görünce şaşırıversin. Aaa! Ökkeş de buradaymış, desin.”

Baba, oğlunun yanına geldi:

“Bak oğlum Ökkeş,” dedi, “Öyle yorgunum ki, canım burnumdan çıkıyor.”

“Buba, hiç burundan can çıkar mı?”

“Oğlum yorgunum, uğraştırma da beni, söylediklerimi anla. Şimdi bağları geçtiniz, ileride kuru bir çay var...”

“Kupkuru...”

“İşte oradan çıkarsınız yamaca... Orada bir de gııııı, gııııı! diye bağırırsınız...”

Ökkeş:

“Aiii, aiii, aiii! diye bağırısam olmaz mı?”

“Oğlum, bizim Karakulak gıııı, gıııı! sesine alışıktır. Şayet oralardaysa bir yerden cevap verir.”

“Ya inatçılığı tutar, cevap vermezse?”

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Verir verir... Haydi bakalım, şimdi vakit yitirmeden doğruca Şaban'ı al yanına, çıkın yola..."

Ökkeş:

"Olur buba..."

Kapıyı çekerek dışarıya çıktı. Daha hemen oracık-tan bağırmaya başladı:

"Karakulaaak... Karakulaaak!"

Bir ince ses ona yanıt verdi:

"Buradayım..."

Ökkeş şaştı. Demek Karakulak buralarda bir yer-deydi de babası onu görmemişti. Tekrar seslendi:

"Karakulaaaak..."

İnce ses yine cevap verdi:

"Buradayım..."

"Karakulak çık ortayaa..."

"Çıkmam utanırım..."

Ökkeş sevinerek babasına koştu.

"Bubaa bubaaa!..."

Babası daha yeni başını mindere koymuştu. Yerin-den zorla kalkarak, kapıya geldi:

"Ne var Ökkeş?"

"Karakulak'ı buldum buba... Hemen şuracıkta..."

"Madem şuracıktaydı, aldın getirdin mi?"

"Yooo."

"Niye?"

"Cevap veriyor, çıkmıyor ortaya... Utanıyormuş."

"Kendi mi söyledi böyle?"

"Hıı... Sesi de incemiş, utanırım, çıkmam, dedi. İşlediği suçu biliyor, ondan çıkamıyor..."

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Oğlum hiç eşek utanma bilir mi? Hiç çıkmam ortaya diye konuşabilir mi? Daha yeni başımı koymuştum mindere, şöyle bir dinlendirmeyeceksin beni..."

Ökkeş, tekrar kapılarından çıktı, yine...

"Karakulak!" diye bağırdı.

Köşeden Şaban çıkararak, ona cevap verdi:

"Buradayım..."

Ökkeş, kızdı:

"Sen miydin beni aldatan?"

"Bendim ya... Niye bağıırıyordun öyle?"

"Bizim Karakulak kaybolmuş..."

"Ne diyorsun?"

"Bubam sabahtan beri aramadık yer koymamış. Ben de şimdi gelip anandan izin alacaktım, beraber aramaya çıkalım, diyecektim..."

Şaban:

"Olur..." dedi.

Berberce Şabanların evine gittiler. Şaban'ın annesi çamaşır yıkıyordu. Ökkeş:

"Teyze," dedi. "Bizim Karakulak kaybolmuş. Babam aramadık yer bırakmamış, Şaban'la gidip arayalım mı?"

Şaban'ın annesi:

"Olur," dedi. "Yalnız dikkatli olun, olur mu?"

İkisi birden:

"Olur olur," dediler.

Köyden çıktılar, kavaklı yoldan ilerlemeye başladılar. Kavakların dibinden geçen su pırl pırlıdı. Ökkeş:

“Nasıl bulacağız Şaban?” diye sordu.

Şaban:

“Bilmem ki,” diye yanıt verdi.

Ökkeş:

“Eh ben de bilmem. Amma dur, Karakulak beni görür görmez tanır ve yanımıza gelir.”

“O zaman biz gezelim, eşşek bizi arasın.”

“Öyle ya... O arasın bulsun bizi... Dur amma önce bir gııııı gııııı! deyim.”

Ökkeş, sesinin yettiği kadar, gııııı, gıııı! diye bağırınca, Şaban:

“Niye öyle hırlıyorsun?” diye sordu.

“Ben şimdi eşşekçe konuşuyorum... Diyorum ki Karakulak, oralardaysan cevap ver, biz seni arıyoruz...”

Kavaklı yol bitmiş, şimdi ova başlamıştı... Ovanın başlangıcında kocaman bir çınar ağacı vardı. Köylüler ona “ulu ağaç” derlerdi. İşte Şaban bu ulu ağacı görünce:

“Hıh,” dedi Ökkeş’e... “Bak aklıma ne geldi. Şu ağacın tepesine çıkalım, ovaya bakalım, daha iyi görürüz...”

Ökkeş:

“Tamam,” dedi. “Hemen çıkalım... Haydi...”

Ağacın dibine varınca, Ökkeş, Şaban’a:

“Haydi eğil,” dedi.

“Niye?”

“Omzuna basıp ağaca çıkacağım.”

Şaban sordu:

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Peki ya sonra ben nasıl çıkacağım?"

"Kolay, sen de benim omzuma basarak çıkarsın."

Akılları bu işe yatınca Şaban eğildi, Ökkeş'e:

"Hadi bakalım çık," dedi.

Ökkeş, Şaban'ın omzuna basarak ağacın ilk dalına çıktı. Sonra, birden kendini yere atarak eğildi. Şaban'a:

"Haydi şimdi sen çık," dedi.

Bu kez Şaban Ökkeş'in omzuna bastı, ağaca çıktı. Ökkeş:

"İyi amma ben kaldım aşağıda," dedi.

O zaman Şaban:

"Doğru... Ben atlayayım şimdi," dedi.

Birkaç kez bunu tekrarladılar. Hangisi ağaca çıkarsa, öteki yerde kalıyordu. En sonunda Ökkeş:

"Bana öyle geliyor ki biz çok yanlış bir iş yapıyoruz. Burada ağaçla birdirbir oynuyoruz. Bir sen çıkıyorsun, bir de ben."

Şaban sordu:

"Peki ne yapalım öyleyse?"

Ökkeş yukarıdaydı... Birden yere atladı.

"Yukarıda düşünemiyorum, aşağıda düşüneyim," dedi. "Bak ne yapalım, önce sen beni çıkar, sonra ben ineyim, seni çıkarayım..."

Şaban:

"O aynı şey," dedi. "En iyisi ben çıkayım, seni de elinden tutup çekeyim."

Ökkeş sevinçle sıçrayıverdi. Şaban'ın boynuna sarıldı:

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Ne akıllısın sen," dedi. "Hiç düşünemedik bunu."

Ökkeş eğiliverdi. Şaban onun omzuna bastı.

Ökkeş:

"Ayyyy!" diye bağırdı.

"Ne oldu?"

"Kulağıma bastın kulağıma..."

Şaban yukarı çıkınca, elini Ökkeş'e uzatarak:

"Haydi bakalım, gel," dedi. "Uzat kolunu..."

Ökkeş kolunu uzattı, ama aynı zamanda da bağır-maya başladı:

"Amanin uzuyooo! Amanin uzuyoooo!"

Şaban bağırdı:

"Canım biraz gayret etsene..."

"Amanin uzuyooo! Ben gayret ediyorum, kolum etmiyor kii..."

Ökkeş, yukarıya zorla çıktı. Şaban ona bir dal gösterdi:

"Haydi bakalım tırman."

Ökkeş yine bağırdı:

"Ay amaniin!"

"Ne oldu yine?"

"Kendi barmağım kendi gözüme girdi..."

Şaban ona başka bir dal gösterdi:

"Şu dalı tut da kendini yukarıya çek."

Epeyce yukarıya çıkmışlardı. Her yükselişten sonra Ökkeş'in dizleri titriyordu. Bir ara:

"Şaban, gözüm garardı, midem bulandı..." dedi.

"Niye?"

ÖKKEŞ KURT AVINDA

“Çok yükseğe çıktık...”

“Daha ne çıktık ki canım... Daha tepesi nerde ağacın?”

Ökkeş aşağıya baktı, sonra dudakları titreyerek:

“Bir minare boyu çıktık mı?” diye sordu.

“Aman sen de daha ancak bir ev boyu çıktık.”

Ökkeş bir dala sıkı sıkı yapıştı:

“Yoo yoo, ben burada galıyorum,” dedi.

“Olur mu canım? Buradan hiçbir yer görünmüyor ki, Karakulak’ı nasıl göreceksin sonra?”

Ökkeş titriyordu!

“O beni görsün, o beni,” dedi.

Şaban, arkadaşına cesaret vermek için:

“Haydi ver elini, ben seni yukarıya çekeyim,” dedi.

Ökkeş bağırdı:

“Yoo yoo veremem!”

“Niye?”

“Benim üç elim yok ki... İki elimle de dala yapışmışım...”

Bu arada aşağıya baktı:

“Amaiiin!” dedi, tekrar iyice dala yumuldu.

Şaban:

“Canım baksana ben tek elimle tutunuyorum. Sen de elinin birini bırak, bana uzat.”

Ökkeş:

“Sen bırakırsın. Senin kafan güçük, benimki kocaman. Bir kafam ağır gelir de cumbadak aşağıya yuvarlanırsam?”

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Bak şimdi şu dalı tut, ondan sonra bana uzat elini, çek o zaman kendini yukarıya..."

"Hıh, çek demesi kolay... Bu koca kafa çıkar mı yukarıya?"

Şaban:

"Peki, öyleyse kafandan tutup çekeyim."

"O zaman da boynum süner süner kopar."

Şaban iyice kızdı:

"Bana bak," dedi, "kolum iyice yoruldu, çıkıyor-san çık, yoksa ben iniyorum. O zaman da git sen, Karakulak'ı tek başına ara."

Ökkeş ağlar gibi konuşarak elini uzattı:

"Hadi ver elini ver... Ah Karakulak ah, niye başını alıp giden ki, Ökkeş'i böyle guş gibi dalların tepesinde uçurmak için mi?"

Bu ara, Ökkeş'in alnından boncuk boncuk terler dökülmeye başladı. Hele bir de ayağı kayınca:

"Amaniin!" diye sanki aşağıya düşmüş gibi bağırdı.

Şaban:

"Yapış dala yapış," dedi.

Ökkeş soluk soluğa:

"Yapışdım yapışdım... Artık kimse beni buradan sökemez."

"Gel hadi gel..."

"Gelemem..."

Bu ara Ökkeş yine:

"Amaniiiiin!" diye bağırdı. Şaban:

"N'oldu?"

"Aşağıya baktım aşağıya... Aboooov..."

Ağlamaya başladı:

"Ben inemem artık buradan Şaban..."

"İnemez misin?"

"Çık inemem... Ben burada kırlangıçlar gibi yuva yapar yaşıyorum. Sen de ara sıra bana aşağıdan ekmek atarsın..."

Şaban:

"Bak," dedi. "Şuraya da çıkarsak, oradan ova olduğu gibi görünecek. O zaman belki Karakulak'ı da görürüz..."

"Yoo yoo ben göremem... Bakamıyorum ki hiçbir yere. Amanin başım dönüyooo, amanin midem bulanıyooo, bubaaa, yüreğim kütlüyooo..."

Şaban:

"Dur," dedi. "Aklıma bir şey geldi. Kapa gözünü ver elini bana."

"Olur mu ki?"

"Olur olur..."

Ökkeş gözlerini kapadı, elini Şaban'a uzattı...

"Haydi..."

Biraz daha yukarıya çıkmışlardı. Ökkeş hâlâ gözlerini açmıyordu. Yalnız durmadan Şaban'a soruyordu:

"Şaban gardeş, üç minare boyu çıktık mı, dört minare oldu muuuu?"

"Canım daha iki ev boyu çıktık, o kadar..."

"Amaniiiiin..."

"N'oldu yine?"

"Gözümü açıp aşağıya baktım..."

"Bakmasana..."

"Tutamıyorum ki kendimi, o kadar bakmayım diyorum, gene de bakıyorum..."

Ökkeş iyice titriyordu... Şaban'a:

"Şaban kardeş, yanında ip var mı?" diye sordu.

"Ne yapacaksın ipi?"

"Ağaca kendimi bağlayacaktım."

"Peki, peki, sen burada dur, ben biraz daha çıkıp bakayım."

İki dal daha yukarıya çıktı. Ökkeş ne aşağıya ne de yukarıya bakabiliyordu. Şaban etrafa göz gezdirdi:

"Yok," dedi. "Bu taraflarda yok..."

Sonra öbür tarafa baktı. Çok ileride bir karaltı vardı. Ökkeş'e seslendi:

"Ökkeş, bilmem oradan görebiliyor musun, şu tarafa bak, oradaki karaltı sizin eşek olabilir mi?"

Ökkeş hiçbir tarafa bakmadan:

"Olabilir olabilir, olamaz olamaz," dedi.

"O da ne demek?"

"Yani korkudan ne söylediğimi bilmemek."

"Haydi inip de o tarafa doğru gidelim..."

Şaban, çıktığı daldan aşağıya inerek Ökkeş'in yanına geldi.

Ama Ökkeş ona:

"Güle güle Şaban gardeş!" dedi. "Ben artık burada tünedim. Hiçbir yere gidemem."

"Hiç kalınır mı canım burada? Nasıl çıktıysan öyle inersin?"

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Ben çıkmadım ki, sen çıkardın..."

"Öyleyse ben indiririm seni. Haydi gel bakalım. Getir koy ayağını şuraya bakalım..."

Ökkeş ayağını uzatsın mı, uzatmasın mı bilemiyordu. Sanki ayağını oraya uzatınca, boşluğa yuvarlanacağını zannediyordu.

"Amaniiiiin uçacağım gibi oluyoor..."

Şaban bağırdı:

"Şuraya bas, şuraya... Dur be burnuma basıyorsun!.."

Bir dal gösterdi:

"Şuraya bas, şuraya... Korkma sıkı bas..."

"Basamam, dal kırılır. Amaniiiiin..."

"Yine mi baktın aşağıya?.."

"Dayanamadım yine baktım..."

Şaban, Ökkeş'e bir bir basacağı yerleri gösteriyor. Ökkeş de oralara basıyordu. Bir ara Şaban:

"Dikkat o dalı tutma!" diye bağırınca, sanki dal kırılmış gibi Ökkeş bağırıverdi:

"Kırıldı mııı?"

"Yok canım yok..."

Ökkeş zorla gözünü açtı, sevindi:

"Amanin düşmemişim daha..."

Zorla aşağıya indiklerinde Ökkeş, sanki günlerce yol tepmiş gibi yorulmuştu.

Şaban:

"Haydi bakalım," dedi. "Karaltıyı şu tarafta gördüm, o tarafa gidelim."

Yürümeye başladılar. Ökkeş durup durup:

“Ay Karakulak ay!” diyordu. “Hay o kulakların kopsun inşallah. İkisi değil, bi teki kopsun inşallah.”

Şaban sanki onu sürükleyerek götürüyordu:

“Dur dur ayaklarım yetişemiyor... Hay sana ne diyeyim Karakulak, şimdi evde ne güzel yumurtayı kaynatıp, yufkanın içine dürüm yapacaktım. İki tane de taze soğan koparacaktım. Ondan sonra, bir soğandan, bir dürümden... Onun arkasından bir de uyku çekecektim... Şimdi buralarda... Ay ay amanin ayaklarım. Ayağıma yeşil sular, yok kırmızı, yok yok, kara sular indi kara sular. Ay öyle de susadım ki...”

“Şimdi değirmene varınca içeriz.”

Karşidan değirmen gözüktüğünde Şaban daha çok susamıştı. Bir an önce değirmenin yanındaki pınarın başına varmak, tahta oluktan akan suyu kana kana içmek istiyordu...

İkisi birden pınara varınca yüzlerini yıkadılar. Sonra kana kana su içtiler. Hele Ökkeş, sanki bir daha hiç su içmeyecekmiş gibi duruyor duruyor, avuçlarını tahta oluğa yaklaştırarak, avuç avuç içiyordu.

“Ohhhh... Su değil buz sanki...”

Şaban:

“Haydi bakalım,” dedi. “Suyumuzu içtik, şimdi de değirmenci emmiye soralım...”

Değirmenci emminin ak sakalları vardı. Bu ak sakallara unlar da bulaşınca daha ak olmuştu. Onu, değirmen taşının yanında buldular. Ökkeş:

“Değirmenci emmi,” dedi. “Bizim Karakulak’ı gördün mü?”

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Karakulak'ı mı? Hiç görmedim Ökkeş, bu taraflarda olsa görürdüm."

"Bubam da çok aramış bulamamış..."

Değirmenci emmi, Ökkeş'in karnına bakarak:

"Senin karnına ne oldu?" diye sordu.

Ökkeş karnına baktı. Karnı davul gibi şişmişti:

"Hiç emmi," dedi. "Çok susamıştım, su içtim de..."

Orada azıcık dinlendiler. Değirmenci emmi, onlara değirmenin yanından kopardığı eriklerden verdi. Bir avuç da tuz uzattı. Ökkeş'le Şaban, değirmenciye:

"Sağ ol emmi!" dedikten sonra, erikleri tuza banarak yemeye, bir taraftan da yürümeye başladılar...

Ökkeş:

"Amanın erikler de pek datlıymış," dedi.

Şaban sordu:

"Şimdi nereye bakacağız?"

"Bilmem ki... O garaltı bizim eşşek değilmiş. Şimdi dön baba dönelim, Hacılar'a gidelim. Gııırrr, gııırrr..."

"Niye hırlıyorsun yine?"

"Karakulak'a sesleniyorum Karakulak'a... Hınzır Karakulak, sağır mısın, bak sana gııır, gııır! diyorum. Haydi Karakulak yorma bizi Karakulak... Çık ortaya Karakulak."

Bu sırada bir taraftan eşek anırması gelince ikisi birden durdular. Ökkeş'in gözleri sevinçle parladı. Şaban'a:

Şaban arkasına döndü baktı. Yılan başka tarafa sarmıştı. Ama Ökkeş hâlâ koşuyordu. Öyle ki, geldi onu bile geçti. Durmak da bilmiyordu. Şaban:

“Dur, yılan başka tarafa saptı!” dedikçe, Ökkeş daha çok koşuyordu.

Sonunda iyice yorularak durdu. Ama hâlâ korkuyordu. Şaban onun yanına nefes nefese geldi.

“Hani yorgunluktan bitmiştin, yılanı görünce nasıl koştun?” dedi.

“Koşmadım ki ben, uçtum...”

Ökkeş yere çökünce, Şaban da çöktü. Biraz konuşmadan durdular. Ökkeş:

“Ay öyle yorulmuşum ki, ben artık buradan hiç kalkamam... Ahh, ahh, şimdi iki kaynamış yumurta, iki yufka, içine bir dürüm, iki de taze soğan...”

“Biraz pekmez...”

“Amanin dimeeee...”

“Biraz kaymak...”

“Amanin hiiç dimeeee...”

Ökkeş ayağını yere sertçe vurarak ağlamaklı ağlamaklı konuştu:

“Karakulak be Karakulak, neredeysen ortaya çık be Karakulak! Bak şimdi elma dersem çık, armut dersem çıkma... Elmaaaa... Elmaaaa... Hadi, çık, inatçı, armut kafalı inatçı seni. Çıksana.”

Pofladı. Şaban’a baktı:

“Yok,” dedi.

O sırada Şaban başka tarafa bakıyordu. Birdenbire: “Amanin bak kim geliyor?” dedi.

Ökkeş sevinçle ayağa kalktı:

“Karakulak mı?”

“Yook bak bak...”

Karşından gelen Ökkeş’in köpeği Karabaş’tı... Ökkeş’in kokusundan aramış aramış, sonunda onu bulmuştu... Geldi, şöyle bir, önce Ökkeş’e sonra Şaban’a sürtündükten sonra onların yanına kıvrıldı, oturdu. Ökkeş, köpeğinin sırtını okşadı:

“Demek sen de bizim arkamızdan geldin ha?”

O sırada aklına bir şey geldi:

“Şaban?”

“Hııı...”

“Bak ne yapalım, biz burada oturalım, gitsin Karakulak’ı Karabaş arasın.” Hemen dönüverdi Karabaş’a ve anlatmaya başladı:

“Bak Karabaş, şimdi buradan Kuruçay’a inersin. Kuruçay’ı biliyorsun, şu yolu tutup gittin mi seni oraya götürür, anladın mı?”

“Hav hav hav...”

“Hah tamam, oradaysa iki hav hav dersin, orada değilse beş hav hav dersin, ben anlarım... Anladın mı?”

“Hav hav...”

“Şimdi Karakulak’ı arayacaksın biliyorsun, değil mi?”

“Hav hav hav...”

Ökkeş, Şaban’a döndü:

“Anlamadı galiba,” dedi. “Yüzüme aptal aptal bakıyor...”

“Canım hiç köpek anlar mı? Haydi kalk yürüyelim bakalım.”

Ökkeş ağlar gibi:

“Yürüyecek miyiz yine?” dedi. “Amanın ayaklarım...”

Ayağa kalktılar. Köpek de uzandığı yerden doğru olarak bir gerindi, bir silkindi, sonra Ökkeş ve Şaban'ın ardına düştü...

“Yürü Karabaş, yürü...”

Kuruçay'ın yolu da oldukça taşlıktı. Bu taşlar insanın yürümesini daha çok güçleştiriyordu. Ökkeş:

“Bak Şaban,” dedi, “Aklıma ne geldi. Şimdi ne yapalım biliyor musun? Biraz ben senin sırtına bineyim, sen beni götür, biraz sen benim sırtıma bin, ben seni götüreyim... Böylece Kuruçay'a varırız...”

Şaban:

“Olur,” dedi, “Hadi bin bakalım.”

Ökkeş, Şaban'ın sırtına bindikten sonra:

“Bizim de Karakulak aynı böyle,” dedi.

İlerideki büyük bir kayanın dibine varınca, Şaban Ökkeş'i sırtından indirerek:

“Şimdi sıra bende,” dedi, “Ben bineceğim.”

Şaban, Ökkeş'in sırtına binince, Ökkeş ıhlamaya başladı:

“Amanın eşşeklik zormuş be,” dedi. “Ay amanin beliiim, ay amanin kolum...”

Öteki kayalığın yanında Ökkeş Şaban'ı sırtından indirdi:

“Amanın ben vazgeçtim,” dedi.

Oracıktaki çimenlerin üzerine uzandılar. Yanlarına da Karabaş uzandı... Ökkeş'in gözleri yorgunluktan kayıyordu. Bir ara Şaban, Ökkeş'e:

"Ne o, uyuyor musun?" diye sorunca Ökkeş:

"Yoo yoo!" dedi, ama hemencecik de uyuyuverdi.

Biraz sonra da rüya görmeye başladı... Bir adam ona sesleniyordu:

"Ökkeş, Ökkeş!" diyordu. Elinde kocaman bir but eti, ona uzatıyor:

"Al ye, kızarmış et bu," diyordu.

Ökkeş, bir anda buta saldırıyor, yarısını Şaban'a verdikten sonra, ikisi karşılıklı yemeye başlıyorlardı. Ama biraz sonra, o adam, Ökkeş'in elindeki kemiği alıyor:

"Yeter artık onu köpeğe verin," diyordu.

Ökkeş'in canı gidiyordu, etli kemik gittiği için, ama adam hemen ardından bir kocaman kızarmış tavuk önlerine koyuyordu...

"Yiyin bakalım, yanına ayran da ister misiniz?" diyordu.

Ökkeş başını sallıyordu. Kocaman bir tas da ayran geliyordu... Tavuğu iyice sıyırdıktan sonra bu adam:

"Börek de ister misiniz?" diye sordu.

Ökkeş de:

"Amanin! Hiç istemez miyiz emmi?" diyordu.

Adam kocaman bir tepsi böreği Ökkeş'le Şaban'ın önüne bırakıyordu. Ökkeş onu da yedikten sonra adam soruyordu:

"Baklava da ister misiniz?"

ÖKKEŞ KURT AVINDA

"Amanin! Sorulur mu emmi? Al gel."

Baklava tepsisinin büyüklüğünü gören Ökkeş, Şaban'ı dürterek:

"Amanin Şaban, bunun hepiciğini yersek ölürüz," diyordu.

Baklava bitiyor, bu kez adam:

"Üzüm var, elma var, kayısı var," diyordu.

"Hepsinden accık accık ver emmi."

Meyvelerini de yedikten sonra adam:

"Biliyorum, siz eşeginizi arıyorsunuz. Ama ben size alın bunu vereyim, bununla gidin," diyordu.

Hemen kayaların arasından pırl pırl bir otomobil çıkıyordu. Ökkeş, çılgınlıkla bağıırıyordu:

"Amanin tumafiiiiil!"

Otomobile biniyorlardı... Adam Ökkeş'e:

"Sen çok akıllı bir çocuğa benziyorsun. Bak şimdi, şurasına bastın mı bu otomobil çalışır. Şurasına da bastın mı durur. Şu da döndürgeci, bunu hangi tarafa çevirirsen otomobil o yana döner."

Ökkeş, otomobilin direksiyonunun başına geçiyor, ondan sonra bir işletiyordu, otomobil kayaların üzerinden uçmaya başlıyordu. O kadar hızlı gidiyordu ki, sanki uçuyorlardı... Ökkeş, bir taraftan da:

"Uçuyoruz, uçuyoruz!" diye bağıırıyordu...

Ökkeş rüyasında sevinçle otomobili uçurup direksiyonu bir o tarafa bir bu tarafa kıvrırırken olan zavalı Şaban'ın kafasına olmuştu. Ökkeş, direksiyon simidi zannettiği Şaban'ın kafasını yakalamış, bir o tarafa, bir bu tarafa çeviriyordu. Şaban bağıırdı:

"Kafamı ne sağa sola çeviriyorsun be, boynumu koparacaksın."

"Uçuyoruz uçuyoruz... Düüüt..."

"Çek şu elini Ökkeş, benim kafa..."

Ökkeş bir türlü uyanmıyordu. Fren yerine Şaban'ın ayağına basıyor, gaz yerine dizine basıyordu.

Sonunda uyandı, ama Şaban'ın da bacaklarından, kafasından sanki can çıkmıştı. Ökkeş, aptal aptal bakarak:

"Peki nerede o tumafil Şaban?" dedi.

"Ne tumafil?"

"O kırmızı tumafil..."

"Ha demek sen otomobil sürüyordun... Kırdın benim boynumu..."

"Ayy bir güzeldi ki... Sonra baklava, sonra börek, sonra tavuk..."

Şaban, eliyle havayı gösterdi:

"Sen bir havaya bak havaya," dedi.

Ökkeş işte o zaman farkına vardı. Güneş çoktan batmış, ay çıkmıştı.

"Amanin!" diye ayağa kalktı.

"Amanin ya... Ben de uyumuşum senin gibi."

Ökkeş, Karabaş'a kızdı:

"Niye uyandırmadın bizi Karabaş? İnsan kalkın gece oldu demez mi?"

Ökkeş, titremeye korkmaya daha şimdiden başlamıştı. Dudakları da titriyordu...

"O güzelim kızarmış tavuktan, etten sonra, şimdi bu gecenin karanlığı. Ne yapacağız. Şaban?"

“Ne yapacağız, yola düşüp gideceğiz. Nasıl olsa yanımızda Karabaş var.”

Ökkeş, iyice Karabaş'ın yanına giderek onun sırtını okşadı, “Sen bizi korursun değil mi Karabaş?”

“Hav hav hav...”

“Bak hav hav hav, yani hı hı hı,” dedi.

Kayaları geçince, ay tepsi gibi ortaya çıktı. Çevresinde koskocaman bir de beyazlık vardı. Havada tatlı bir bahar kokusu uzaktan gelen sümbül kokularına karışınca, sanki ovanın ortasından değil gül bahçesinden geçiyorlarmış gibi oluyordu. Ama bu kokuyu Ökkeş korkudan duyamıyordu ki. O, köpeğin yanı sıra yürüyor, ara sıra da zavallı Karabaş'ı venkletiyordu. Çünkü onun ayağına basıyordu...

“Şu değirmene bir varsak Şaban, korkuyorum.”

“Hiiiş ben korkmuyor muyum sanki, ben de korkuyorum.”

“Gece yarısı mı acaba?”

“Ne bileyim ki... anama da söz vermiştik...”

“Amanin, bizi merak ederler... Kuşlar yedi derler... Galiba gece yarısı?”

“Hav hav hav!” diye bağırdı o sırada Karabaş.

Ökkeş:

“Yoo yoo gece yarısı değil, hav havmış, dedi. Ben varım yanınızdayım, korkmayın diyor... Ama korkuyorum ben Karabaş.”

“Hav hav hav...”

Tam o sırada uzaktan bir eşek anırması geldi. Ökkeş, o korkuyla bile Karakulak'ın anırtısını tanıdı:

"Tamam," dedi. "Bu bizim eşek işte... Haydi Karabaş, koş onu getir buraya."

Karabaş da kendi eşeklerini tanımıştı. Hızla sesin geldiği tarafa doğru koşmaya başladı. Köpek gittikten sonra Şaban'la Ökkeş korkudan birbirlerine iyice sokuldular... Ökkeş:

"Ya şimdi Karabaş da gider gelmezse?" dedi.

"Hiiiş... Sen de hep böyle konuşursun."

"Bak bir ses duydum..."

"Tamam, geliyorlar galiba?"

Önce, ağaçların arasından Karakulak'ı gördüler. Karakulak koşarak onlara doğru geliyordu. Arkasından da Karabaş kovalıyordu. Eşek Ökkeş'in yanına gelince duruverdi. Ama Karabaş hâlâ havlıyordu. Ökkeş, Karakulak'ın kulaklarını sevdiikten sonra:

"Sen nerelere kayboldun Karakulak?" dedi.

Karakulak, Ökkeş'e bakıp tatlı tatlı anırdı... Ökkeş güldü:

"Haydi bakalım," dedi. "Şimdi ceza olarak ikimiz de senin üzerine bineceğiz ve bizi köye götüreceksin..."

Eşeğin önüne Ökkeş bindi, arkasına da Şaban bindi. Ökkeş daha...

"Çöh!" demeden Karakulak uçmaya başladı.

Köpek de arkalarından koşuyordu... Karakulak yolu çok iyi bildiği için Ökkeş'le Şaban'ı uçura uçura yarım saat içerisinde köye getiriverdi...

KİTABIN ADI: ÖKKEŞ KURT AVINDA

Adı:

Soyadı:

Nu.:

Okumaya Başlama Tarihi:

Okumanın Bitiş Tarihi:

1. Ökkeş, kimlerle birlikte yaşıyor?

.....
.....

2. Babası Ökkeş'e neden tüfeği alması gerektiğini söylüyor?

.....
.....

3. Haydar Emmi neden Ökkeş'ten saklanıyor?

.....
.....
.....

4. Ökkeş, hangi hayvanı avlıyor?

.....

5. Muhtar, hırsız yerine neyi yakalıyor?

.....
.....

6. Ökkeş ile Şaban neden muhtarı çağırıyorlar?

.....

.....

.....

.....

7. Ökkeş'in babası neyi kaybediyor?

.....

.....

8. Ökkeş rüyasında hangi yiyecekleri görüyor?

.....

.....

.....

.....

9. Ökkeş ile Şaban Karakulak'a ne ceza veriyor?

.....

.....

.....

.....

.....

10. Ökkeş en çok hangi yiyeceği seviyor?

.....

.....

